

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník XI

číslo 3 – březen 2006

zdislava.signal.cz

Ve středu 22. března 2006 ve 14.00 hodin požehnal emeritní biskup ThDr. Josef Koukl prapor sboru dobrovolných hasičů v Litoměřicích. Slavnosti se zúčastnila asi stovka hostů z města Litoměřic, mezi nimiž byli také dva místostarostové a většina sboru dobrovolných hasičů. Velikým překvapením bylo, že litoměřický sbor dobrovolných hasičů má silný dorost, z nichž mnozí jsou katolickými křesťany.

Znovu povodně!

Záplavy vod opět zahrozily na některých místech naší diecéze. Především na Litoměřicku a Ústecku. Co k tomu říct?

I z oken biskupské rezidence jsou vidět zatopené domy stojící v normálních časech na břehu řeky Labe. Foto Martina Malíková

Bůh kdysi slíbil Noemovi, že už nikdy neztrestá hříšnost lidí na Zemi potopou totální. (Znamením Boží přízně je duha – viz Gn 9, 8–16). Nicméně lokální povodně v několika posledních letech nejen u nás, ale i v celé Evropě ukazují, že něco není v pořádku.

Kdo za to může?

Nacházíme se v nějaké celosvětové fázi změny klimatu, která je periodická a nedá se s tím nic dělat? Nebo lidé svými hříchy chamtivosti a pýchy absolutních vládců kazí Boží řád v přírodě, a to má za následek tyto divoké jevy (hurikány, nepravidelnost ročních období, globální oteplování)? Můžeme se obávat, že takových přírodních jevů a bojů s živly bude čím dál více.

Jednoduché, ale ne snadné východisko

Nezbývá než se pokorit a prosit Boha za odpuštění a za dar zdravého rozumu pro vládce naší Země. Ale také přidat ruku k dílu a povzbudit solidaritu mezi lidmi. Vždyť povodně sice berou, ale také dávají – nová přátelství, vědomí sounáležitosti, a to jsou hodnoty nezaplacené. Velký dík v těchto dnech patří všem pomocníkům a hlavně hasičům, profesionálům i dobrovolníkům, kteří mnohdy nasazují život. Dnes se tyto lidé nasazují v mnoha akcích, které nemají s jejich pojmenováním „hasič“ moc společného, nicméně jsou životu velmi nebezpečné. Oni by mohli vyprávět... Bůh ať žehná jejich službě.

P. Miroslav Dvouletý, šéfredaktor

Nespokoj se s ničím, co je méně než Bůh

Mary Ward

Sestra Terezie IBMV přišla před léty ze Slovenska do severních Čech. Zde na Horním Maxově u Jablonce žila v menší komunitě čtyř slovenských sester a starala se spolu s nimi o postižené chlapce. Když jsem tam jako kaplan jezdil, poznal jsem, že je to pro ně služba nelehká – jak psychicky, tak tělesně. Není tomu tak dávno a sestra Terezie byla vybrána za představenou centrálního kláštera v jižních Čechách (na zámku) ve Štětkni u Strakonice. Takže cestuje dál ze Slovenska na sever a pak na jih (jak je to u Járy Cimrmana). Ve Štětkni upravila klášter pro pobyty školních tříd či farních společenství. Kolem kláštera je krásný a rozlehlý anglický park. Ve Štětkni jsem sestru Terezii navštívil a pár otázek položil:

Sestro představená, jak vzpomínáte na Horní Maxov a tamější komunitu a práci?

My jsme byli taková ideální komunita. Pokud se to tak dá říct. Nebyli jsme andělé, ale měli jsme se upřímně rádi. Na Maxov velmi ráda vzpomínám. Pro Maxov jsem žila. Tedy žila jsem pro Pána Boha, ale v podstatě tu lásku jsem projevovala těm dětem a od nich jsem ji zase sklízela.

I když jsou ty děti nezbedné a tvrdohlavé?

Tak, to jsem si říkala, že my se sami takhle – ač dospělí a zdraví – chováme vůči Bohu! Jako ty děti, a kolikrát slibovaly – už to nebudu dělat, už je to naposledy, už se polepším! A já jsem si uvědomila, že si říkám taky při každé zpovědi – už to neudělám, už se polepším. Od těch dětí jsem se ale naučila postoj vůči Bohu, který je zvláštní oproti nám. Ony nemají nic. My máme schopnosti a něco ve světě vlastního. Ale ty děti mají jen toho Boha. Ony ho měly opravdu rády. Slovo Boží braly doslovně. Ony, když něco měly večer, tak přišly a prosily za odpuštění. „Ať slunce nezapadá nad vaším hněvem!“ – tohle je učil pater – a když zlobily, tak večer klepaly na dveře klauzury a prosily... To nám, dospělým, trvá někdy déle, než jen do večera. Nejsme schopni hned tak přijít. Ty postižené děti to dovedou.

Kdo nyní tvoří komunitu v Maxově?

Je tam sestra Hedvika, ta je teď představenou, sestra Kristýnka a místo mě přišla sestra Goretti. Sestra Mária je už v nebi. Určitě pomáhá svou přímlovou všem. Byla pro mě vzorem neúnavné lásky a vzorem představené. Ona říkala

jedno heslo naší zakladatelky Mary Ward: „Je zapotřebí, aby představená jednala tak, aby sestry poslechly z lásky k Pánu Ježíši, ne ze strachu“.

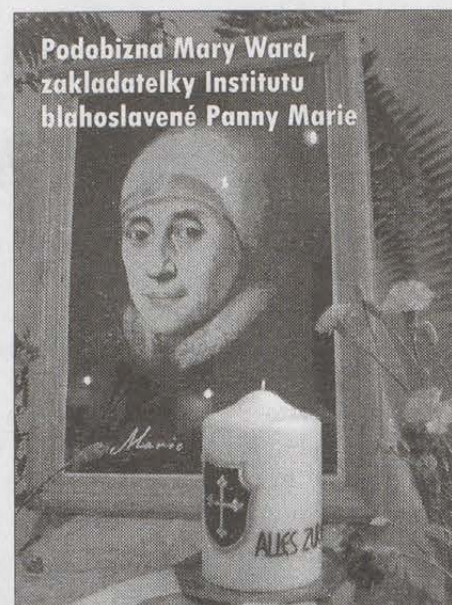
Co byste chtěla vzkázat čtenářům Zdislavy na sever Čech?

Máme mezi sebou také jednu sestru, která nosí jméno této patronky severních Čech. Vzkazuji všem, že je srdečně zvu na dovolenou k nám do Štětkně, do jižních Čech! A přeji jim, aby našli opravdově svobodný přístup k Pánu Bohu. Také se modlím za všechny, které jsem v životě potkala – tak ať se sejdeme všichni v nebeském království!

ptal se P.Mirek

(více o sestrách na internetu: mesta.obce.cz/steken/ibmv.html)

Sestra Terezie (vpravo) se spolusestrou v refektáři kláštera ve Štětkni

Vážení čtenáři,

Povodňová vlna se ve chvíli, kdy píší tyto věty, nezadržitelně blíží k Ústí nad Labem. Ještě nezadržitelněji se ovšem blíží také Velikonoce, a to jak ty každoročně se opakující největší křesťanské svátky, při kterých si připomínáme završení Kristova vykupitelského díla, tak ty věčné, které na konci časů završí a oslaví celé dílo stvoření. Povodňová vlna nám připomíná, co je zde na zemi důležité a co méně. A to i tehdy, bydlíme-li dostatečně daleko od řek.

Pocta Janu Pavlu II.

V Polsku je bývalý papež osobností národa všech dob a není téměř kostela, kde by nebyl obraz Jana Pavla umístěn. Také v kostele svatého Jakuba Staršího v České Kamenici uspořádali malou slavnost, při které novopečný děkan P. Karel Jordán Červený věnoval farnosti obraz zemřelého papeže Jana Pavla II.

A to na vyjádření díky za přijetí kněžského svěcení v době pontifikátu Jana Pavla II. a také proto, aby věřící byli připraveni na tolik očekávané svatořečení tohoto milovaného papeže. Obraz v České Kamenici přijel požehnat generální vikář litoměřické diecéze Mons. Karel Havelka. Proces k blahorečení a posléze svatořečení Jana Pavla II. byl již zahájen papežem Benediktem 13. května 2005. Je hezké, že i ve státní televizi a rozhlase bylo této události věnováno poměrně dost prostoru. Je vidět, že papež byl i pro nevěřící výraznou osobností, na kterou nejde jen tak zapomenout. A mnozí z nás by jistě mohli připojit svůj osobní zážitek ze setkání s tímto neobyčejným člověkem a nejvyšším služebníkem Krista.

Helena Richterová, Česká Kamenice (upraveno)

První výročí úmrtí papeže Jana Pavla II.

V neděli 2. dubna jsme si připomněli, že již je to rok, co 2. dubna 2005 ve 21.37 hodin, po 26 letech, 5 měsících a 17 dnech svého pontifikátu, zemřel papež Jan Pavel II. Pohřeb se konal v pátek 8. dubna 2005 v 10.00 hodin ve Vatikánu.

Zahájení procesu beatifikace zesnulého papeže Jana Pavla II. oznámil papež Benedikt XVI. v pátek 13. května 2005.

Modlitba za obdržení milosti na přímluvu Božího služebníka papeže Jana Pavla II.

Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, že jsi církvi darovala
papeže Jana Pavla II.
a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství,
slávy Kristova kříže
a nádheře Ducha lásky.
On nám svou bezmeznou důvěrou
v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
zosobnil obraz Ježíše, Dobrého pastýře
a ukázal nám tak svatost
jako vysokou míru řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Podle své vůle nám na jeho přímluvu uděl
milost, o kterou prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen
k zástupu tvých svatých.
Amen.

Rodiny s dětmi v náhradní rodinné péči

Náhradní rodinná péče je určena pro děti, které neměly to štěstí a nenarodily se do prostředí fungující rodiny. Je pro ně velikou šancí, že se mezi námi najdou lidé, kteří mají srdce natolik široká, že tyto děti dokáží přijmout do své rodiny. Náš stát se snaží pomoci manželům připravit se na tento nelehký úkol, ale po přijetí dítěte do adopce či pěstounské péče se najednou tito rodiče ocitnou bez jakékoliv odborné pomoci.

Naše občanské sdružení se rozhodlo jim tuto pomoc nabídnout a vytklo si za cíl pořádat pro rodiny s dětmi v náhradní rodinné péči semináře a vikendy, na kterých budou přítomni odborníci pro legislativu, psychologickou i duchovní pomoc. Z praxe těchto rodin víme, že je někdy i prospěšné povzbudit život rodiny přízvaným poradcem, který přijde přímo do rodiny, tam, kde její členové reagují bezprostředně, uvolněně a přirozeně.

Od nápadu k realizaci bývá často dlouhá cesta, protože zajistit dostatek finančních prostředků na akce pro rodiny je v naší společnosti bohužel obtížnější, než sehnat peníze na jiné projekty. Proto se s vámi chceme touto cestou podělit o velikou radost, kterou nyní v Centru pro rodinu prožíváme.

Vše začalo velice nenápadně seznámením se slečnou Lucií Frankovou z firmy Lafarge Cement v Čížkovicích. Tato velmi příjemná žena vyslechla se zájmem naše záměry a vybědla mne a moji kolegyni k předložení projektu.

V listopadu jsme tedy sepsali ideovou náplň projektu, cíle, rozpočet a vizi a již v prosinci jsme jej obhajovali v před vrcholovým managementem firmy Lafarge Cement, a.s. K naší veliké radosti byl tento projekt přijat a vybrán k finanční podpoře v horizontu více let. Pár dní na to jsme byli vyzváni k podepsání smlouvy a začala vstřícná a milá spolupráce se společností, která se rozhodla pomoci rodinám s dětmi v náhradní rodinné péči.

Nejprve bylo nutno navrhnout propagační letáky, podobu nových webových stránek a připravit pro tento úkol vhodné prostory, které by nesly stopu jednoho výtvarného „rukopisu“. Oslovili jsme proto ústeckou výtvarnici Mgr. Lenku Procházkovou, která našemu centru obětavě pomáhá již mnoho let, aby se ujala realizace všech výtvarných návrhů.

V lednu a únoru jsme oslovili úředníky sociálních odborů na městských úřadech, shromažďovali trpělivě kontakty na odborníky, seznamovali jsme se s kompetentními lidmi na ministerstvu práce a sociálních věcí z odboru náhradní rodinné péče. Tato mravenčí práce byla časově velmi náročná, ale přinesla své plody. Městský úřad v Litoměřicích nás poctil svou důvěrou a zahrnul Centrum pro rodinu do komunitního plánování města jako organizaci poskytující služby rodinám.

Konečně nadešel ten významný den 4. 3. 2006, kdy se v Litoměřicích v domě kardinála Trochty konalo první slavnostní setkání pěstounských rodin a rodin s adoptovanými dětmi. Sešlo se nás více než 40. Děti strávily pestrý zábavný den s pečovateli a jejich rodiče mohli čerpat vědomosti z připraveného programu. Rodinná terapeutka, MUDr. Halka Korcová, se svou kolegyní arteterapeutkou Karin Řehákovou připravily odborný i odpočinkový program pro celou rodinu a dokázaly vytvořit tvůrčí, vážnou, ale i hravou atmosféru. Celý program se nesl v duchu krásné myšlenky: „Kde brát, abychom mohli dávat.“

K naší veliké radosti se tento celý den vydařil a spokojení rodiče i děti byli pro nás pořadatele tou nejlepší odměnou.

Velký dík patří všem mladým pečovatelům a klubu Rozmarýn při Domu dětí a mládeže za pomoc a podporu při hlídání dětí.

Při závěrečném hodnocení dne mnoho rodičů ocenilo kvalitní péči o děti, tematicky poutavé a velmi potřebné přednášky. Z velkého zájmu rodičů vyplynula potřeba setkávat se alespoň jeden den v měsíci a s odborníky diskutovat mnoho otázek, které rodiny „pálí“. Rodiče sami měli možnost navrhnout témata, která chtějí ve své rodině řešit. Mezi ta nejfrekvento-

vanější patří: „rizikové dítě a jak s ním zacházet“, „co si naše děti přinesly v genech“, „děti odlišného etnika“, „jak a proč hovořit s dětmi o jejich minulosti“ a legislativní poradenství.

Pro tato měsíční setkání rodičů s odborníky byl stanoven každý poslední čtvrtek v měsíci.

Břežnové setkání bylo zaměřeno na řešení konkrétních aktuálních problémů účastníků. Setkávání je otevřené pro vás všechny, kteří cítíte, že by vám tato služba mohla pomoci. Příští seminář je naplánován na 27. dubna od 9 do 13 hodin v kanceláři Centra pro rodinu v Litoměřicích.

Semináře se zúčastnila i vedoucí oddělení sociálně-právní ochrany dětí v Litoměřicích paní Čermáková a paní Hájková ze speciálního pedagogického centra v Litoměřicích. Obě ženy tuto službu Centra pro rodinu cítí jako naléhavou a velmi ji uvítaly.

Do budoucna bychom rádi uspořádali pro tyto obětavé rodiny víkendový pobyt i zážitek z divadelního představení, jízdy na koni, dotykové terapie, arteterapie, střelby z luku a jiné poutavé činnosti.

Pokud vás toto setkávání zajímá a tato problematika se vás týká, velmi srdečně vás zveme na čtvrteční setkání 27. 4. od 9 hodin do kanceláře Centra pro rodinu (Dům kardinála Trochty), Komenského 4, Litoměřice.

Jakýkoliv dotaz vám rádi zodpovíme, můžete se s námi spojit e-mailem, telefonicky i osobně.

Jsmo nesmírně rádi, že jsme našli citlivého a velmi vstřícného sponzora pro službu těmto rodinám. Firmě Lafarge Cement, a.s. v Čížkovicích patří náš velký dík.

Přejeme všem čtenářům zažívat tolik uspokojení a radosti z práce, jako se to poštěstilo nám.

Margita Šantavá, Jiřina Šustrová,
Ivana Růžičková

Kontakty:

Margita Šantavá – santava@centrumprorodinu.cz tel: 731 402 414, 416 738 069, Jiřina Šustrová – sustrova@centrumprorodinu.cz, tel: pondělí 9–14 h. 416 738 069, Ivana Růžičková – ruzickova@centrumprorodinu.cz tel: 731 158 924, 417 852 315

www.centrumprorodinu.cz

Velikonoce v našich rodinách

V posledních letech si před Velikonocemi vždycky znovu uvědomuji, že Vánoce v našich rodinách prožíváme opravdu naplno – však to znáte... Ale zdá se mi, že už mnohem méně pozornosti věnujeme přípravě v postní době a prožívání velké radosti o největších svátcích celého roku – o Velikonocích.

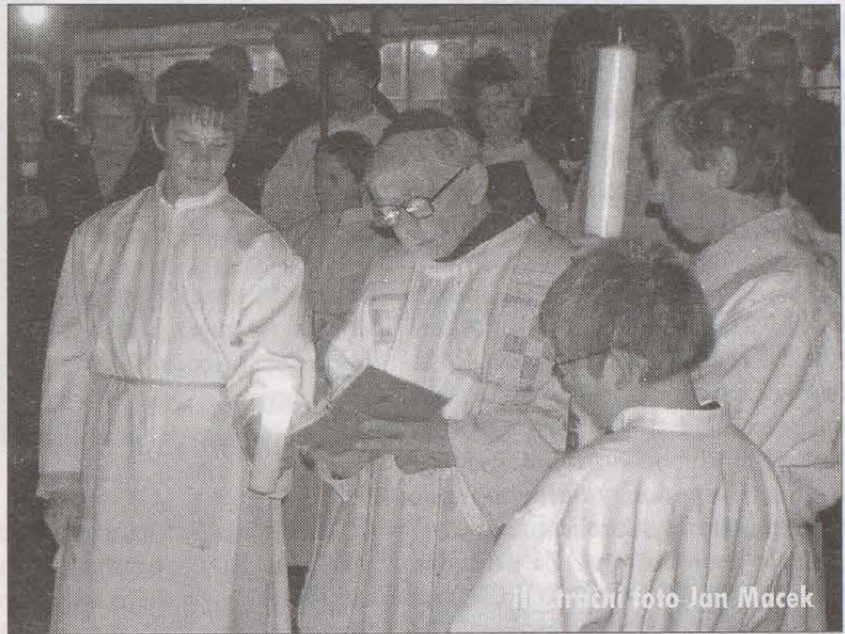
Dovolte mi, abych vám připomněla něco z toho, co jsem poznala v mnoha rodinách – třeba alespoň něco vás osloví. Anebo dokonce sami napíšete něco ze svých zkušeností v rodině.

Pokud jde o ty nejmenší, jistě jste s nimi ve vánoční době prošli dětskou Bibli s obrázky narození Božího Syna a událostmi, které následovaly. Některé děti rády prohlížejí i vánoční pohlednice, které se za léta doma nashromáždily, a srovnávají jednotlivá vyobrazení. Bývá to zajímavé. V předvelikonoční době by měly děti poznávat dál, jak Ježíš jako dospělý jednal, jak se snažil pomáhat lidem, co říkal...

Obvykle děti dostávají v hodinách náboženství nějaké úkoly, které by jako dárek Ježíši měly plnit v průběhu postní doby. Rodiče by to měli nenápadně sledovat, děti povzbuzovat, aby neplnily vše jen formálně, ale aby svou snahou mohly opravdu Pánu vyjádřit, jak ho mají rádi. Popovídejme si s nimi – třeba o sobotách nebo nedělích v podvečer u svíčky rozžaté pod křížem. Společně můžeme i zazpívat Ježíši, poděkovat mu, poprosit... Zpěvník Hosana i čtyři zpěvníky Ztracené kapely mají mnoho hezkých písniček – jednoduchých pro nejmenší i náročnějších.

Vyšly u nás i křížové cesty s obrázky pro děti – některé jako omalovánky. Děti obvykle pozorně a se soucitem sledují cestu Krista s křížem. S nejmenšími si raději projdeme cestu s Kristem doma – postupně si při tom můžeme rozsvítit 14 svíček. V kostele je to pro ty malé dlouhé, únavné – a mohli bychom je i odradit. Starší děti a mladí už dokážou u jednotlivých zastavení říci svou vlastní myšlenku, přímlovu...

Podobně u modlitby růžence bolesti mohou starší děti říci, za koho chtějí prosit – proložit jednotlivé desátky kytarovými písničkami k růženci apod. Citlivě sledujeme, zda jsou děti schopny prožít celý růženec – někdy stačí 1 desátek – je taky možno před každým desátkem přečíst patřičný úryvek z Nového zákona, to děti rády dělají a mohou pak snáze o tajemství rozmyšlet.

Ilustrace foto Jan Macek

V každém případě je třeba s dětmi i mladými prožít, že postní doba není nějaká protivná, těžká, zasmušilá... ale že se v ní chceme opravdu dobře připravit na velikonoční svátky – největší svátky celého roku.

Pokud jde o vrcholné tři dny velkého týdne s Kristem, bylo by zřejmě dobré najít si zase chvíli klidu a popovídat s těmi, kdo už to chápou, jakým utrpením procházel Kristus od Getseman! Někdy děti žasnou, kolik to bylo bolesti – tělesné i duševní!

Zelený čtvrtek je také den, kdy si připomínáme začátek kněžství, kněžské služby. V čem je poslání kněze? Za co mu můžeme být vděční? Dokážeme to i těm malým přiblížit? A jak mu můžeme pomáhat?

Jistě nechceme, aby i o nás platila Kristova vyčítavá slova: „Copak jste ani jednu hodinu nemohli se mnou bdít?“ V některých farnostech bývá společná adorace – nebo si sami uděláme čas být s Ježíšem ve chvílích jeho utrpení.

Velký pátek by mohl být – pokud je to možné – i v našich rodinách dnem ticha. Starším dětem můžeme dát do rukou misálek

nebo Písmo, aby mohli všichni do hloubky prožít poslední chvíle Kristova života. Pomozme jim, aby aspoň trochu pochopily, co všechno pro nás Ježíš udělal, abychom se mohli radovat!

A vynasnažte se, prosím, aby ta velikonoční radost už v sobotní vigílii byla nádherná! I ti vaši nejmenší by snad mohli být aspoň u svícení ohně a paškálu – mají hezký zážitek, když v přítmí se zažehne oheň a velikonoční svíce – symbolický Kristus, který o sobě řekl, že je světlo světa – je nesena kostelem, v němž postupně přibývá světél svíček. A pro nás nezapomenutelné a burcující EXSULTET... Máme se opravdu proč radovat! I při tom, když obnovujeme svoje křestní sliby. S těmi mladšími bychom měli předem zopakovat, co by měli o křtu vědět, aby pak také říkali dobře své ANO a VĚŘÍM! Možná, že u vás ve farnosti také bude někdo pokřtěn. Jděte mu pak poblahopřát. Bude teď přece patřit mezi vás doopravdy!

Přeji vám ve všech rodinách velikou, tu pravou velikonoční radost. Ať z ní načerpáte mnoho pro každý obyčejný všední den!

Anežka Z.

Vznik litoměřické diecéze roku 1655

V rozmezí dvou let si připomínáme dvě velká jubilea litoměřické diecéze. V roce 2007 to bude 950 let od vzniku kapituly. Tuto mou práci je třeba chápat jako jeden z příspěvků ke komplexnímu hodnocení současnosti. Zejména jako úvod k všestranné diskuzi o tom, co vše a jakým způsobem může ovlivňovat další vývoj a osudy této části Čech, diecéze a jejich obyvatel.

Od založení litoměřické kapituly roku 1057 zastávali zdejší proboštové důležité zemské a říšské úřady. Základem zřízení litoměřického biskupství se proto měla stát inkorporace (začlenění) starobylého proboštví. Od 15. století se množily nářky jednotlivých litoměřických proboštů na nouzi kapituly a proboštví. Za probošta Marka Kytlice (1567–1580) hrozilo, že se známý kostel svatého Štěpána dokonce zřítí. V polovině 16. století velká část kněží protestovala, že 39 let není v Litoměřicích žádný probošt. Byla proto přijata nová statuta kapituly. I když v té době klesl počet kapitulářů na tři – probošt, děkan a kanovník, přesto bylo možno kapitolu zvětšit. Dosavadní proboštví mohlo být přestavěno na biskupskou rezidenci...

Švédská okupace

Za třicetileté války se Litoměřice staly terčem útoků nepřátelských vojsk. Polnosti a vinice byly zničeny, hospodářské budovy zruinovány, poddaní od neustálých kontribucí a kvartýrování vojska úplně na mizině. Například roku 1631 Sasové zapálili celou řadu vesnic v blízkosti Litoměřic a zničili část města. V letech 1634, 1638, 1643 a 1645 pak zde pobývali Švédové pod vedením Torstensonova a roku 1648 pod Königsmarkem. Po tzv. vestfálském míru nepřátelské jednotky okupovaly Litoměřice až do 1. října 1649. V takové situaci nacházíme litoměřické proboštví na konci třicetileté války.

Pražský arcibiskup kardinál Harrach a litoměřický probošt Schleinitz několikrát poukazovali na to, že zvláště litoměřickému, žateckému a boleslavskému kraji pro jejich sousedství se Saskem a Lužicí stále hrozí nebezpečí bludařství. V horských částech těchto krajů žili luteránští predikanti v naprostém klidu. Litoměřický kraj ležel v nej-

větší vzdálenosti od sídla arcibiskupa pražského a horský ráz ho činil i těžce přístupným.

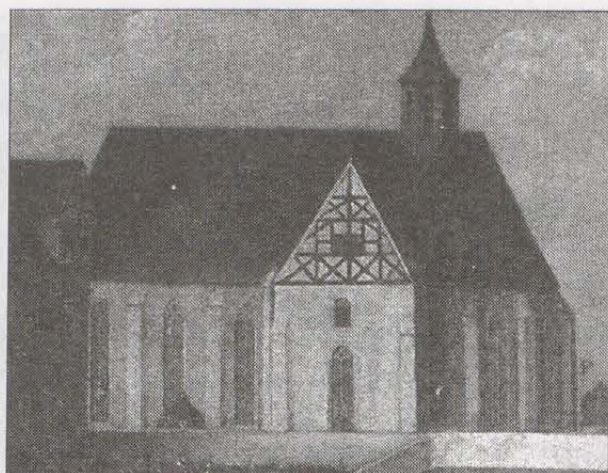
Starosti s novou diecézí

Harrach a Schleinitz od počátku trvali na tom, aby do nového biskupství bylo litoměřické proboštví inkorporováno. Dále bylo potřeba pro budoucí biskupství zakoupit jedno panství. K tomu měl sloužit výtěžek solní pokladny podle ujednané smlouvy z roku 1630. Rovněž bylo zapotřebí vyřešit, u kterého kostela má být biskupství zřízeno. Mnozí se ale přiklínili k volbě městského kostela, který stál uvnitř hradeb, a byl tak více chráněný. Dále vyvstal problém, které území bude novému biskupství přiděleno, resp. vyňato z pravomoci pražské arcidiecéze.

Jako nejsložitější otázka se jevilo patronátní právo – kdo má jmenovat litoměřické biskupy? Císař si toto právo žádal pro sebe. Zprv držel patronátní právo nad proboštvím, a zadruhé litoměřické biskupství mělo být zřízeno z výtěžku solní dávky, kterou sám vybíral. Řím však zaujímal odlišné stanovisko – výtěžek ze soli byl věnován církvi jako odškodnění za ztráty utrpené v době od husitských válek do války třicetileté. Církev považovala tento výtěžek za svůj. Byla tudíž přesvědčena, že právo ustanovit biskupa je na straně Říma. Právě ta otázka představovala největší překážku celého řízení.

Pomohl kardinál Harrach

Počátkem roku 1655 odjel kardinál Harrach do Říma, aby se již podruhé zúčastnil papežské volby. Novým papežem byl zvolen kardinál Fabio Chigi – Alexandr VII. Na tuto volbu měl velký vliv Harrach. Tak vznikla

Dobová kresba kostela svatého Štěpána v Litoměřicích těsně před vyhlášením za katedrálu první české diecéze po arcidiecézi pražské.

velmi příznivá situace k vyřízení konečných úprav litoměřického biskupství. Kardinál Harrach při této příležitosti podal v Římě svou relaci o stavu pražské arcidiecéze, v níž se přimlouval za to, aby císař dostal jmenovací a patronátní právo. Mezitím litoměřický probošt Schleinitz zjistil, že se jeho prezentace, odeslaná před pěti lety do Říma, ztratila. Požádal proto císaře o novou prezentaci, která mu byla ihned udělena.

Úsilí o zřízení biskupství v Litoměřicích a jmenování prvního mimopražského biskupa bylo konečně 1. května 1655 dovršeno souhlasem papeže a 3. července téhož roku byl dosavadní probošt litoměřické kapituly Schleinitz vysvěcen na biskupa. Na základě papežských bul pak kardinál Harrach rezignoval na Litoměřický kraj s výjimkou far Světec a Kozly. (Teprve za biskupa Valdštejna byla v roce 1784 diecéze rozšířena o Žatecký a Boleslavský kraj.)

Vzorové biskupství

Zřízením litoměřického biskupství započalo zakládání dalších biskupství v Čechách. Zdlouhavost byla zapříčiněna také tím, že litoměřické biskupství mělo sloužit jako vzor pro všechna ostatní. Litoměřický biskup od té doby zaujal v pořadí čestnosti druhé místo hned za pražským arcibiskupem!

Litvínovská adopce v Indii

Myšlenka na adopci indických dětí nás napadla při biblických hodinách, které v naší farnosti vede kaplan Mgr. Grzegorz Czerny. Díky jeho otevřenosti debatujeme i o širších tématech. Mezi tématy jsou také „křesťanské hodnoty v životě člověka“. Projekt, ke kterému jsme se nakonec v Litvínově připojili, se jmenuje: Adopce na dálku.

Z naší farnosti jsme postupně adoptovali jednoho chlapce a dvě děvčata

z Indie. Chlapec se jmenuje Pradeep Kumar. Narodil se ve vesničce Jiothi Nagar, poblíž Bahgladore. Má dva sourozence. Otec Balaraj a matka Hega - Mary pracují jako námezdní dělníci. Ne vždy se jim však daří sehnat práci. Pradeep dochází do klášterní školy do sousední vesnice. S našim chlapcem jsme v písemném kontaktu. Navzájem jsme si vyměnili fotografie svého domova. Pradeepa ve škole baví hlavně učení jazyků. Dle dopisu ředitele je žákem svědomitým a dobře se učí, z čehož máme všichni radost. Vzhledem k velmi chudým poměrům v této lokalitě by dítě, které není sponzorováno, dosáhlo maximálně vzdělání čtyř až pěti tříd. Potom by pracovalo jako dospělí na polích.

Další dvě rodiny mají ve své adoptivní péči děvčata. Jsou to Sakuntala a Arockije. Těšíme se na každý další dopis. Ovšem, cesta trvá dlouho a pak ještě ten překlad z kannadštiny. Jsme však velmi rádi, že jsme učinili tuto zkušenost.

Anděla Karlíková (upraveno)

55 let v Litvínově – P. Oldřich Vinduška

Dne 15.3.2006 oslavil své pětapadesátileté, nepřetržité působení v naší farnosti litvínovský pan arciděkan, P. Oldřich Vinduška.

Vzpomíná, když v roce 1951 vstoupil do Litvínova, jak velice se chtěl vrátit zpět do svého bývalého působiště v Bečově u Mostu.

Díky osídlení pohraničních obcí se tam přistěhovalo hodně lidí z jižních Čech, vesměs věřících, proto návštěvnost kostela byla početná. Dnes již nelituje, protože si v Litvínově brzy získal spoustu přátel. Věnoval se sportu, nejvíce jej přitahoval volejbal, který hrál téměř denně až do roku 1994.

V naší farnosti už od roku 1999 je panu arciděkanovi velkou pomocí pan kaplan Mgr. P. Grzegorz Czerny, který převzal mnoho úkolů a který je

velkou posilou nejen pana arciděkana, ale celé farnosti.

30. ledna 2006 převzal pan arciděkan P. Oldřich Vinduška z rukou starosty města Litvínova „Pamětní list“ a knihu za 55letou působnost v naší farnosti – za pozitivní vliv na duchovní rozvoj města.

Za mnoholetou duchovní službu děkují panu arciděkanovi i farníci a přejí mu hodně zdraví a Božího požehnání do dalších let.

věřící litvínovské farnosti

Dítě

Přicházíš na svět z lásky, dítě,
život je darem největším.
Bůh kráčí s Tebou, obdaří tě
svou milostí a bezpečím.

Veliký svět máš v malé dlani
pod droboučkými prstíčky.
Jsi pro rodiče požehnáním,
šťěstlím i slzou pod víčky.

Přicházíš jako zázrak, dítě,
do světa, který churaví.
Když závan smutku zaplaví Tě,
Bůh Tvoje srdce uzdraví.

Oldřiška Koudelová

Těžká doba?

Dnešní doba je pro všechny lidi těžká. Z televize se na nás sypou spousty negativních zpráv a informací. Člověk najednou neví co má dělat, je v tomto světě ztracený a začíná tápat a být plný negativismu. A ptá se, co je to za svět. Nevěřící řekne, vždyť Bůh neexistuje, protože kdyby existoval, tak by přece toto nedopustil. Ale uvědomuje si, že toto si způsobujeme sami? Zase zlo plodí zlo. A čím více lidí, tím více zla. Kdo chce věřit - věří. Víra nám říká: „Miluj bližního svého“. Nejen rodinu, ale i lidi kolem sebe!

A kdo chce - i v dnešní době dokáže nalézt krásné věci, vidět a cítit lásku, nejen lidskou, ale i Božskou. Dokáže se pak radovat z maličkostí všedního dne. Z úsměvu člověka, kterého nezná, z úspěchu svých dětí, ale i z malých úspěchů svých. A nezdary? Nepropadá tolik panice a hrůze. Vždyť v radosti i bolesti se obracíme k Bohu a děkujeme i prosíme. Nejen za sebe, ale za všechny lidi na světě.

L.B.

Dvacet let vzpomínek na Aloise Švece

V sobotu 18. března 2006 vzpomněla modlanská a trnovanská farnost dvacáté výročí od smrti vzácného člověka – kněze Aloise Švece. Na sedmdesát účastníků se sešlo ve čtrnáct hodin, v hodinu jeho smrti, na hřbitově v Modlanech u jeho hrobu a po krátké modlitbě jsme se vydali do kostela sv. Apolináře. Slavnostní mši svatou koncedoval biskup Kája Herbst za účasti salesiánského provinciála, šesti dalších spolubratrů kněží, mnoha salesiánských spolupracovníků a několika desítek lidí, kteří s láskou na tohoto velkého kněze vzpomínají.

P. Alois Švec, SDB byl na Teplicku prvním farářem-salesiánem, který zde položil hluboký základ pro budoucí působení svých sedmi spolubratrů. Dva manželské páry, které díky jeho působení již v roce 1982 tajně složily slib salesiánských spolupracovníků (ACS), jsou toho jasným důkazem. Tuto třetí větev salesiánské rodiny založil v roce 1876 svatý Jan Bosko a soustřeďuje ty křesťany, kteří chtějí v salesiánském duchu společně pracovat pro druhé, zejména pro mládež a rodiny.

Biskup Kája, jak jej mládež i salesiáni oslovují, vzpomenu životní pouť tohoto spolubratra salesiána, který prošel i pronásledováním, vězněním a v roce 1963 byl tajně vysvěcen na kněze, čímž riskoval další odnětí svobody. Otec biskup vyjádřil hlubokou radost i obdiv nad tím, že i po dvaceti letech se sešlo tolik Lojzíkových přátel, že zaplnili kostel v Modlanech téměř do posledního místečka.

Salesiáni mají hluboký vztah k mládeži a mládež jim tuto péči ráda oplácí. Není proto náhodou, že na varhany hrálo teprve šestnáctileté děvče a po skončení bohoslužby se mládež tísnila u jednoho velkého stolu společně s otcem biskupem a salesiánským provinciálem.

Drobné pohoštění, které připravili organizátoři této vzpomínkové slavnosti, se stalo přirozeným pokračováním agape. Radostná přátelská atmosféra se v srdcích i na rtech účastníků přenesla z kostela do společenských prostor místního fotbalového klubu, kde jsme všichni mohli prožít rodinnou atmosféru, kterou kolem sebe za svého života tak úspěšně šířil otec Alois Švec.

František Růžička, ACS

Křesťanská morálka

(Ex 20, 2-17; Dt 5, 6-21)

DESATERO – úvodní slovo

Během přípravy katechumenů ke křtu se mi dostalo dvou výborných postřehů. Jedním z nich bylo, že lidé přicházející žádat o křest při pohledu na Desatero Božích přikázání konstatují, že je to výborný návod pro život, který jim ovšem na rozdíl od části katolíků vůbec nepřipadá jakožto omezování svobody, ale naopak cestou ke svobodě. A dalším krokem bylo, že vlastně ta přikázání, jak je známe z katechetické formulace jedné věty, obsahují tak velké bohatství, jaké člověk na první pohled sotva může odhalit. Zvu vás tedy k zamýšlení se nad Desaterem, pro mnohé velmi dobře známém – tedy k oprášení již známého a pro jiné třeba objevení nového.

„Z tvých příkazů se budu těšit, nezapomenu na tvá slova.“ (Ž 119, 16) Potěšení z nařízení – to pro nás není tak snadno pochopitelné, protože v novověku často chápeme zákon jako nátlak, omezení naší svobody. Pokud to tak pocítujeme, bude to zřejmě proto, že jsme se Bohu hříchem odcizili a návrat k němu není možný bez bolestného obrácení.

Ale sám o sobě je zákon znamenitý, radostný a rozumný. Jak to tedy se zákonem je? Na naší cestě k cíli – blaženosti, nám nepostačí jen vlastní síly – rozum a vůle, ctnosti a pohnutky. Potřebujeme Boží pomoc. To už nám připomíná Dostojevskij: „Není-li Boha, je všechno dovoleno.“ Boží zákon nacházíme nejspíš sami v sobě, jako „světlo rozumu“. V tomto světle „poznáváme, co máme dělat a čemu je třeba se vyhnout“ (sv. Tomáš Akvinský). „Mravní zákon“, který má každý člověk vepsaný v srdci, je proto ozvěnou a výrazem „věčného zákona“ samotného Boha.

Desatero přikázání shrnuje to, co by nám mělo být v srdci jasné: „Bůh napsal na desky zákona to, co lidé nedokázali číst ve svých srdcích.“ (sv. Augustin).

Ježíš sám nám připomíná, že Desatero je stále aktuální, když říká: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit.“ (Mt 5, 17); a dále: „Chceš-li však vejít do života, zachovávej přikázání“ (Mt 19, 17). Přikázání vedou na cestu života a zabraňují cestám smrti. Přikázání jsou ukazatele života a největší chybou by bylo udělat z jejich negativní formulace („nebudeš“) pouhý seznam zákazů.

„Dodržování přikázání“ jako životní cesta, to znamená víc než jen život „podle rozumu“. Jde v první řadě o ži-

vat ve spojení, ve společenství s Bohem. Boží přikázání začínají: „Já jsem Pán...“, aby pak následovalo: „Nebudeš...“ Zachovávání přikázání je odpovědí na Boží svatost. „Dodržovat přikázání“ v nejhlubším významu znamená: být celým srdcem oddaný Bohu. Proto je dvojí přikázání lásky také naplněním Zákona.

Ježíš říká bohatému mládenci: „Chceš-li být dokonalý... Pak přijď a následuj mě!“ (Mt 19, 21). Život podle desatera je dobrý, je to cesta k pravdivému životu. Kristus chce ale víc. Blahoslavenství jdou dál; Horské kázání požaduje víc – nejen nezabíjet, nýbrž milovat nepřátele. Když je Ježíši Kristu položena otázka „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“ Ježíš odpovídá: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci“ (Mt 22, 37-40) a dále viz Řím 13, 9-10.

Desatero tvoří organickou jednotu, v níž každé „slovo“ nebo „přikázání“ odkazuje ke všem ostatním. Přestoupením jednoho přikázání je porušen celý zákon (srov. Jak 2, 10-12)! Rozpor, že sice cizoloží, krade, ale uznává, že Hospodin je můj Bůh. Nezabíješ – to není úkol, příkaz, ale to je důsledek, protože Hospodin je můj Bůh...

Bůh nás miluje jako první, to je třeba si uvědomit. Lásky jediného Boha k lidem se připomíná v prvním z „deseti slov“. Přikázání pak rozvádějí odpověď lásky z lidské strany. Příště si povíme o prvním přikázání Desatera, kteréžto jsem právě naznačil.

P. Alois Heger

Květná neděle

Tato neděle je slavena jako šestá postní. Má vlastně dvojí název. Říká se jí „květná“ nebo také „pašijová“.

Dominica in Palmis de passione Domini – tak zní úplné pojmenování v Římském misálu. Ze starobylých zápisů poutnice Etherie se dovidáme, že počátkem 5. století se v Jeruzalémě shromažďovali křesťané za časného odpoledne na Olivové hoře k rozšířené bohoslužbě slova, a po ní šli – k večeru – průvodem do města Jeruzaléma s palmovými nebo olivovými ratolestmi v rukou.

Užívání a žehnání „palmových ratolestí“ v Evropě je dosvědčeno v polovině 8. století. Palmové nebo olivové ratolesti byly ovšem k dispozici jen na jihu Evropy. Proto byly žehnány jiné, na jaře již zelené větvičky. Ve střední Evropě ponejvíce nám známé vrbové proutky s kočičkami.

Při průvodu s ratolestmi se nejedná o historizující zobrazení, jako třeba u scény živého betléma, kde se lidé

snaží přesně vše vykreslit. Při průvodu na Květnou neděli se jedná spíše o veřejné přihlášení se ke Kristu ve víře a vděčné lásce. Doporučuje se vycházet z jiného vhodného místa, např. z filiálního kostela směrem do farního, přes město či obec. Kněz má na sobě ornát nebo pluvíál barvy červené – na znamení blízké Kristovy smrti. Průvod vychází s ozdobeným křížem v čele – v doprovodu ministrantů s kadidelnicí a rozžatými svícemi. Za knězem a jeho asistencí jdou věřící s požehnanými ratolestmi v rukou. Ratolesti jsou žehnány jakožto znamení života a vítězství. K tomuto procesí složil biskup Theodulf z Orleans zvláštní hymnus, jenž nese název: *Gloria, laus et honor* (Sláva, chvála a čest). V průvodu by se mělo zpívat. Buď zmiňovaný hymnus, refrénová antifona „*Pueri Hebraeorum*“ (Z Jeruzaléma vyšly zástupy naproti

Pánu) nebo jiný vhodný zpěv. Při mši se pak čtou pašije o utrpení Ježíše Krista (v závislosti na tom, jaký je roční cyklus – podle Matouše, Marka nebo Lukáše). Pašije podle Jana se čtou vždy až na Velký Pátek. Květnou nedělí se otevírá Svatý týden – nejposvátnější doba nás křesťanů – vedoucí až ke Kristu Oslavenému.

Požehnané velikonoční svátky přeje
R.D. Miroslav Dvouletý, šéfredaktor

Nad Leviticus 18, 22...

Nevím, jaké máte pocity po hlasování našeho parlamentu a schválení zákona o registrovaném partnerství. Navzdory úporné snaze poslanců za KDU-ČSL a přes brilantní postup prezidenta se zákon podařilo uvést v platnost a křesťansky smýšlející „menšina“ dostala řádně na frak.

Jak si vlastně máme představit uspořádání společnosti a konstituci rodiny? Podle nás, katolíků, je základem rodiny svátostný(!) stav manželský, uzavřený církevním obřadem, požehnaný Bohem a tím pádem tedy nerozlučitelné spojení „až za hrob“. Leč tento model je ve fázi demontáže už několik desetiletí. Například když začaly u nás po druhé světové válce masivně bujet rozvody, byla to „hrůza“. Dnes si toho skoro nikdo nevšimne. Když začaly civilní sňatky, bylo to něco podřadného a státem vynuceného. Dnes skoro žádní snoubenci do kostela nepáchnou. Ohlášky vyhynuly jako blboun nejapný. Když se za tzv. starých časů narodilo ženě nemanželské dítě, byla z toho ostuda pro půl okresu, dnes se mimo klasickou rodinu rodí skoro polovina dětské populace. Volné soužití „na hromádce“ bylo ještě před sto

lety nemyslitelné, dnes je to standartní. A tak dále.

Zdá se tedy, že zákon o registrovaném partnerství je jen dalším krokem v celé řadě dalších, které jistě budou následovat. Lze předpokládat, že takovým tempem klasická rodina během dvou až tří generací zcela zanikne, a že se lidé budou již brzy slučovat nebo rozlučovat na základě dohody na dobu určitou či neurčitou, asi tak, jako se dnes uzavírají nájemní nebo pracovní smlouvy.

Současná společnost je na rozcestí. To však není nic nového. Již v biblické knize Jozue klade tento vůdce izraelskému lidu otázku, zda chtějí lidé sloužit Baalovi nebo Hospodinu? Přidává však k tomu jedním dechem: „Já však a můj dům budeme sloužit Hospodinu“. (Jz 24, 15)

Klasické uspořádání rodiny jakožto svátosti dnes nikdo neohrožuje. Nás,

Poslanci v parlamentu
Ilustrační foto Jan Máček

katolíky nikdo nenutí, abychom se rozváděli, žili v konkubinátě nebo prováděli různé aberantní praktiky. Musíme však jasně říci, že i my „budeme sloužit Hospodinu“, tedy dodržovat zákon. Jako Jozue.

Na řadu jistě přijdou další podivné návrhy a zákony. Každý z nás věřících by si však měl v duchu říci: Je v tvé moci zůstat věrný!

MUDr. Jan Toman, Mladá Boleslav
(krácono)

Větrání a vytápění kostelů

Vážení čtenáři, dovoluji mi, abych jako člověk, který se celý život zabývá problematikou vytápění a větrání, vás seznámil s problematikou vytápění a větrání kostelů, do kterých chodíte. Víte tak, že někdy je tam ovzduší příjemné a jindy zase ne.

Část první – Větrání

Začínám nejdříve problematikou větrání, protože ta přímo ovlivňuje následně i vytápění. A také proto, abych upozornil na mýty a omyly, které neustále přetrvávají v této oblasti a způsobují nemalé škody na kostelech a jejich zařízeních a zbytečně snižují pohodu prostředí.

Větrání kostelů začíná být v této roční době aktuální – právě na jaře by se mělo s větráním kostelů začít.

Proč je nutné větrat?

Jistě jste si všimli, že v některých kostelech je vlhko, jinde ne, že někde je ovzduší příjemnější, jinde méně. Podstatnou zásluhu na tom má vlhkost ovzduší v kostele.

Kde se bere vlhkost?

a) Z ovzduší. Tak, jak se mění vlhkost vzduchu venku, tak se mění i vlhkost vzduchu v kostele.

b) Dostává se tam z lidí – a to z vydechovaného vzduchu, z pocení a z vlhkého oblečení, a také ze sněhu či z vody, kterou nanosí lidé. Jeden člověk takto dokáže dostat do kostela za bohoslužbu i 1/4 litru vody. Když nebudete větrat, tak vlhkost v kostele zůstává v podstatě zakonzervovaná a bude jí přibývat.

c) Mnoho vlhkosti se do kostelů dostává i ze zdiva či z podlahy. Kostely se prakticky v minulosti nikdy neizolovaly proti vlhkosti, protože nebyly k dispozici vhodné materiály.

Samozřejmě vás napadne otázka, proč je některý kostel vlhký a jiný zase ne. Je to tím, že dříve se žádný hydrologický průzkum před stavbou nedělal a záleželo velmi na kvalitě stavitele.

Například liberecký arciděkanský kostel je mokřý od zdí i od podlahy trvale celý rok, zatímco bazilika v Hejnicích krásně suchá, i když by člověk na první pohled řekl, že by to mělo být obráceně. Liberecký kostel je na kopci,

kolem žádná řeka, zatímco bazilika v Hejnicích stojí přímo u řeky. Jenže liberecký architekt se zřejmě vůbec nezajímal o vlhkost v kostele. To je vidět z venku na nevhodných přízdívkách, u kterých je pak vnitřní zeď neustále vlhká. Větrání v kostele prakticky vůbec neexistuje.

Podívejme se na baziliku v Hejnicích. Stavitel zcela jednoznačně věděl o nebezpečí vlhkosti pro kostel, a proto vybudoval pod ambitem sklep, který slouží k odvedení vlhkosti z půdy pod kostelem. A větrání? Představte si, že stavitel přímo v projektu uvedl, jak se má kostel větrat, a to v každém ročním období! S příchodem pátera Rabana je kostel, pokud to počasí dovolí, neustále otevřen a větrán, a proto je krásně suchý. Navíc se teplejším venkovním vzduchem mnohem dřív prohřeje než ostatní, málo větrané kostely.

Co ale udělat s kostely, kde vlhkost je?

Vlhkost ničí zdi i zařízení kostela, podlahy lavic, varhany, fresky apod. A používání elektronických varhan v kostele, kde je vlhkost 95 % jak jsem to viděl v jednom kostele v Děčíně? To prostě musí vést jednoznačně k zničení elektroniky. A přitom v uvedeném kostele byla snadno otevíratelná okna, ale paní kostelníci někdo zakázal (!) větrat na jaře, protože docházelo ke kondenzaci vlhkosti. Optimální vlhkost by se měla kostele pohybovat mezi 60–65% relativní vlhkosti, a ona se pohybuje na jaře i kolem 95%!

Samozřejmě existuje řada stavebních (=značně finančně nákladných) úprav, jak snížit vlhkost v kostele. Chci se ale zde zabývat mnohem méně finančně nákladnými a jednoduššími úpravami. V první řadě se pokusit co nejméně násilnou cestou zajistit větrání kostela po co nejdelší možné období během roku. Každý kostel je samozřejmě jiný a každý je nutné posuzovat individuálně. Ale vždy

musíme mít na paměti že je nutné větrat a větrat neustále, pokud to jde. Někde to jde otevíráním oken či dveří, jinde bude nutné nainstalovat i nějaký ventilátor, např. jako v kostele v Uherském Hradišti.

Aby bylo větrání účinné, musí být tzv. příčné, z jedné strany kostela na druhou, stejně jako když doma děláte průvan. A ty protilehlé otvory by měly být co největší. Někdo v kostele otevře malé okénko a malé dveře a myslí si, že to stačí. To je dobré doma v bytě. Porovnejte si ale obsah kostela a bytu a mělo by to být tomu úměrné ať velikosti otvorů, nebo délkou doby větrání.

Největším nebezpečím je neznalost problematiky větrání v laické veřejnosti, která se ale vlastně stará o kostel. Samozřejmě kostelníci nemožnou znát problematiku větrání, ale někdo by jim to měl vysvětlit a poradit.

Ještě horší je, pokud i pracovníci, kteří mají dohled nad kostely, zastávají naprosto chybný názor a říkájí: „Nevětrejte kostely, protože se tam sráží vlhkost!!“ Jak se ale má vlhkost z kostela dostat, když nebudu větrat!! Když již dojde ke srážení vlhkosti (správně kondenzaci), nepřestávejte větrat, naopak pokud možno zvyšte intenzitu větrání otevřením dalších otvorů, aby se vlhkost konečně z kostela dostala ven! Jen nekonzervujte vlhkost v kostelech, vůbec jim to neprospívá!!

Větrání má ještě jeden příznivý aspekt. Jak návštěvníci kostelů vědí, na jaře je v kostele dlouho zima a na podzim je déle teplo oproti venkovnímu prostředí. To souvisí jednak s větší vlhkostí v kostele, jednak s masivní konstrukcí kostela, které déle trvá, než se prohřeje i vychladne. A tak se stává, že na jaře je v kostele třeba 5°C a venku je již mnohdy 20°C i více.

A tak proč nevyužít toho, že nám Pán Bůh venku topí zadarmo, a neohřát zadarmo i kostel?! A k tomu stačí málo: v kostele větrat a větrat, kdykoli je venku vyšší teplota než uvnitř.

Takže pouhým větráním lze jednak prospět kostelu i mobiliáři, a přitom i rychle a zadarmo kostel ohřát.

Příště: vytápění

Ing. Pavel Müller

15 let obnovy oseckého kláštera

Cisterciácký klášter v Oseku vzpomíná v letošním roce několika výročí ze své vzdálené i nedávné minulosti. Je tomu již 810 let, kdy byl založen, 15 let, kdy byl po 46 letech obnoven a kdy do Oseka přišel jeho nynější opat Bernhard Thebes. Významné je datum 21. března, kdy došlo na svátek svatého Benedikta k založení řádu a kdy také do Oseka přišel současný, 45. opat kláštera.

Cisterciácký řád byl založen 21.3.1098 v Burgundsku ve Francii, kdy vznikl jeho první klášter Cîteaux (Cistercium), podle něhož pak byl řád pojmenován. Po prvních třech opatech se stal nejvýznamější postavou řádu svatý Bernard z Clairvaux. Cisterciáci jsou řádem, který vznikl reformou benediktinského řádu – chtěl žít přísnějším životem podle řehole sv. Benedikta a jeho hesla: „Ora et labora – Modli se a pracuj“! V České republice je dnes kromě Oseka další mužský klášter ve Vyšším Brodě a ženský klášter Porta Coeli u Tišnova.

K založení oseckého kláštera došlo o století později, v roce 1196. První mniši přišli z kláštera Waldsassen, ale z předcházejícím krátkým pobytem od roku 1192 v Mašřově u Kadaně. Řeholníky do Oseka zval zdejší velmož Slávek z Hrabšic. Z tohoto rodu pocházel i pátý opat kláštera. Klášter prodělal období rozkvětu, zvláště ve 14. století za vlády Lucemburků na českém trůně, a v 18. století po barokní přestavbě řadou vynikajících umělců. Byly i doby úpadku, zvláště od husitských válek v 15. století po třicetiletou válku v 17. století. Naposledy došlo k likvi-

daci kláštera po 2. světové válce až do listopadové revoluce. Po ní byl klášter v roce 1991 vrácen cisterciáckému řádu, který pod vedením opata Bernharda postupně obnovuje duchovní život i klášterní areál.

Opat Bernhard tedy přišel do Oseka 21. března 1991, a tak můžeme slavit 15 let od obnovení činnosti kláštera. Za těchto 15 let se vykonalo mnoho, i když se může někomu zdát, že obnova mohla probíhat rychleji. Probíhala úměrně finančním možnostem a po duchovní stránce úměrně nedostatku duchovních povolání v Čechách. Klášter byl v roce 1995 vyhlášen národní kulturní památkou, a od té doby probíhá stavební obnova se státní podporou.

Postupně byl obnoven vstupní areál, klášterní kostel, v celém klášteře bylo zavedeno plynové topení a pokoje byly vybaveny jak pro hosty a návštěvníky, tak pro sociálně slabé, kteří zde našli bydlení a stravu, ale i duchovní zájem. V poslední době byla

zahájena obnova klášterních zahrad a vodního systému v klášterním areálu.

Klášter neměl stále příjmy kromě průvodcovské služby a musel se spoléhat na dary z řad přátel kláštera. Z nich byl hrazen běžný provoz, hlavně stále stoupající ceny za energii. Opat Bernhard ovšem zcela spoléhá na Boha a jeho „ministra financí“ sv. Josefa, takže potřebné finance vždy přišly, když jich bylo třeba.

Opatu Bernhardovi stále chybí konvent řeholníků, když řada zájemců o vstup do kláštera odešla. Fráter Charbel zůstal jediný, který po věčných slibech končí studia v Rakousku a nastoupí letos v Oseku. Opat však má po ruce kolem 50 oblátů, žijících v civilním životě, ale v duchu řehole sv. Benedikta, a pomáhají klášteru modlitbou a obětí. Kromě toho existuje už 14 let český a německý Spolek přátel kláštera Osek (celkem přes 700 členů), který rovněž pomáhá. Náš český Spolek přátel se snaží do kláštera soustředit kulturní činnost, především pořádáním koncertů duchovní hudby a spoluprací s médii a městem Osek, a tak přitáhnout zájeme o klášter a život v něm.

Opat Bernhard, ačkoliv je už 10 let těžce nemocný, je stále plný energie a vyznačuje se do svého okolí silnou důvěrou, že všechno se děje podle vůle Boží a tou vůlí je, aby klášter po tolika letech ateismu a nesvobody pomáhal probouzet duchovní život a křesťanskou víru v severních Čechách. Přejme mu k letošnímu výročí hodně Boží milosti a síly, aby mohl i nadále blahodárně působit pro klášter i město Osek, a aby Bůh poslal další dělníky na vinici Páně – další mladé muže povolání k řeholnímu životu.

N. Krutský

45. opat oseckého kláštera, Bernhard Thebes

Biskup Posád požehnal dům Rodina v tísní

Ve čtvrtek 30. března bylo v Oseku na úpatí Krušných hor slavnostně otevřeno Centrum „Rodina v tísní“, provozované Oblastní charitou Most. Třípodlažní dům Centra dostala Charita od Městského úřadu, stejně jako již před několika lety objekt pro azylový dům. Na rekonstrukci za skoro 7 miliónů Kč byly použity finanční prostředky Evropské unie získané prostřednictvím Společného regionálního operačního plánu a další finance od Nadace Civilia a Renovabis. Pomohl také německý Červený kříž z Bautzen a na budoucí provoz jsou k dispozici prostředky od Ministerstva práce a sociálních věcí.

Objekt Centra „Rodina v tísní“ je určen pro skupiny lidí,

kteří se octli v sociální nouzi a nebo kde je ohrožen vývoj dětí. V přízemí se nachází středisko Pastelka pro děti ze sociálně slabých rodin, pokoj pro případné imobilní klienty (krizový sociální byt) a klubovna s dílnou. První patro je určeno pro bydlení matek s dětmi a podkrovní část pro klienty střediska Domu na půli cesty, kteří z věkových důvodů museli opustit dětské domovy.

Ve stejný den požehnal biskup Mons. Pavel Posád ještě rekonstruovaný Domov sv. Máří Magdaleny v Jiřetíně pod Jedlovou. Zdejší Domov provozuje Diecézní charita Litoměřice a rekonstrukcí přibýlo k jednotlivým pokojům sociální zařízení a kuchyňka a vznikly tak samostatné bytové jednotky. Rekonstrukce byla financovaná z prostředků Diecézní charity Litoměřice, z příspěvků Nadace České spořitelny, Lions-Club Essen a Caritasverband Bamberg. Domov je určen pro pobyt maminek s dětmi, které se dostaly do tíživé životní situace a nejsou schopny se samy o děti postarat.

Tři chlebičky pro Popelku

Ty chlebičky byly šunkové a ta Popelka byla Pašková. Paní Pašková, moje pětáosmdesátiletá farní hospodyně, které jsem vezl jako dar právě ty chlebičky od paní Dardové. Paní Dardová byla ještě o devět let starší a měla zrovna v ten den narozeniny. K povinnostem, a nejen povinnostem kněze, totiž patří navštěvovat staré lidi. Přijel jsem jí poblahopřát, přivezl nějaký dárek a těšil se na její kafe, protože je to nejlepší kafe v Plzni. Mele ho na malém ručním bakelitovém mlýnku. Popravdě řečeno ho melu sám, protože už jí to poslední dobou tolik nejde. Ona aspoň uvaří vodu. Ale o to kafe teď nejde, ani o paní Dardovou, nýbrž o ty chlebičky. Pár jsme jich snědli, a když ještě tři zbyly, jinak nedala, než že je musím vzít paní Paškové a srdečně ji pozdravovat, aby i ona něco měla z jejích narozenin.

Přijel jsem s nimi večer na faru do Dolní Bělé a chystal se je zanést paní Paškové, když právě v tom přišla ta obava. Co když zrovna tyto tři chlebičky nebudou tak dobré jako ty, které jsme měli v Plzni? Stojí to za to, kdyby paní Paškovou rozbolelo

břicho a musela jít, chudák, k doktoru? Nikdy! To přece nemohu dopustit. Proto jsem alespoň jeden ochutnal, abych zjistil, jestli není zkažený.

Nebyl.

Jenže když jí přinesu dva chlebičky, vím na beton, co mi řekne: „Důstojný pane, vemte si jeden!“ Ona se vždycky o vše rozdělí. Co jiného mi zbývalo, než sníst druhý chlebiček, když by mě stejně neminul? Snědl jsem ho tedy, vzal poslední

zbývající a zamířil s ním do prvního patra k paní Paškové – a při náhodném pohledu na hodiny s překvapením zjistil, že už je třičtvrtě na dvanáct. To dá rozum, že ji nebudu budit o půlnoci kvůli jednomu chlebičku. Ano, zajdu tam s ním zítra. Jenže zítra je přece pátek, ten chlebiček je šunkový a paní Pašková se v pátek postí od masa. A dát jí ho až v sobotu? To už může být opravdu zkažený!

Život je někdy těžký. Musel jsem se obětovat a sníst i třetí chlebiček. Kvůli jinému bych to asi neudělal, ale kvůli paní Paškové ano. Ale ráno, hned jak se probudím, za ní zajdu, vyřídím srdečný pozdrav od paní Dardové a řeknu, jak dobré byly její chlebičky. Už teď vidím, jak se z toho bude radovat. Není to krásné být knězem a přinášet druhým radost?

Z knihy R.D. Jiřího Barhoně: Zlý farář přejel hodného psa. Otištěno s laskavým svolením nakladatelství Triton. Autor – farář, který pracuje v plzeňské diecézi (velmi podobné té naší) – říká svou definici života: Život je příliš vážná věc na to, aby se v něm zapomínalo na humor. Proto na pokračování otiskujeme nejlepší z jeho povídek.

Postní koncerty v Chomutově a Jirkově

Dne 12. března jsme měli možnost být přítomni na mši svaté v jezuitském kostele svatého Ignáce v centru Chomutova, kam při té příležitosti byly znovuuloženy ostatky svatého Viktora I., mučedníka, patrona města.

Slavnost jsme obohatili o odpolední koncert „Ke cti sv. Viktora“. Ten probíhal v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie. K účinkování jsme přizvali varhaníka Karla Hinera, který v současné době učí varhanní hru na církevní konzervatoři v Kroměříži a dva mladé chomutovské studenty, ministranty a houslisty Jakuba Šobáně a Václava Šobáně. O zpěv jsem se postaral já, jáhen chomutovský. Zkušenosti pěvecké jsem sbíral při studiu na konzervatoři v Praze a naposledy při mnohaleté spolupráci se souborem Schola Gregoriana Pragensis.

V Chomutově si obecenstvo povšimlo především skladby K. V. Holana Rovenského „Čas, bychom se radovali“, věnované sv. Viktorovi, a dvou liturgických zpěvů Petra Ebena zkomponovaných na text antifon ze svátku

sv. Terezie z Lisieux. Zaznělo také osm skladeb pro varhany, z nichž mě nejvíce oslovily Tři chorálové přede hry J. S. Bacha - „Wer nur den lieben Gott lasst walten“, „Erbarm dich mein, o Herre Gott“, „Nun freut euch, lieben Christen gemein“ a Fuga d moll L. M. Stechera. Houslisté vedle doprovodu ve skladbách V. K. Holana Rovenského a Adama Václava Michny z Otradovic, provedli krásné duo-Allegretto, rodáka z Benátek nad Jizerou J. A. Bendy. Koncert doprovázel slovem o životě křesťanských mučedníků P. Mgr. Alois Heger.

V jirkovském kostele sv. Jiljí bylo vystoupení s názvem Koncert duchovní hudby „K postní době“. Program byl podobný jako v Chomutově, písně ale byly zaměřeny k tématice doby postní, stejně jako duchovní slovo P. Mgr. Miroslava

Dvouletého. Jakoby zázrakem po celou dobu zkoušky i koncertu bez poruch běžel motor varhan, i když nám předtím bylo řečeno, že bude třeba kalkanta („šlapače“), protože motor je nefunkční.

Tak jsme s Boží pomocí mohli uskutečnit dva malé koncerty. Nechali jsme se při nich povznést hudbou patřící stále k našemu kulturnímu a církevnímu bohatství. A přitom jsme mohli rozjímat slovo směřující do našich srdcí. A i když posluchačů nebylo mnoho, věřím, že při snaze zpívat lidem i Pánu Bohu se na tu chvíli nebe otevřelo a s námi prozpěvovaly kůry andělské i nesčetné zástupy svatých. To vše a vždy A. M. D. G.

Mgr. Radim Vondráček, jáhen

Jarní prázdniny jako výzva

Jarní prázdniny jsou příležitostí, aby se děti a mládež (a faráři) trochu protáhli a nesešli jenom v kostele v lavici nebo ve škole v lavici nebo doma u počítače. Jedna z možností levného pobytu je domluvit si pobyt na volné faře (v naší diecézi existuje seznam takových far). My z farnosti Jirkov a Chomutov jsme trávili jarní prázdniny už potřetí na faře v Jitřavě v Lužických horách. Byly to spíše zimní,

než jarní prázdniny, ale dětem to nevadilo. Program jsme měli jak duchovní - každý den mše, heslo na den, modlitby, návštěva hrobu svaté Zdislavy - tak sportovní - vycházky do přírody, boj o sněhové hrady, lanovkou na Ještěd či pobyt v libereckém bazénu. Je to určitě lepší, než celé prázdniny prokoukat na televizi. Všem doporučuji.

P. Mirek, Jirkov

Pravidelné setkání pastoračních asistentů naší diecéze proběhlo v březnu na dvou místech, v Litoměřicích a Liberci. Tématem setkání bylo Velikonoční tajemství v životě křesťana s přednáškou P. Vladimíra Nováka z Příchovic, následovalo promítání videa o Janu Pavlovi II. a diskuse.

Slováci

Slováci tvoří v naší diecézi velmi významnou skupinu věřících. V diecézi působí sice jen asi pět kněží, ovšem řady laiků vše vynahrazují. V některých kostelech dokonce zní modlitba růžence ve slovenštině.

Slováci mají v diecézi dvojí správu. Někteří z východního Slovenska jsou řeckokatolíci („gréko“) a mají své faráře. Jiní, ač řeckokatolíci, si už během komunismu zvykli na bohoslužby v latinském obřadu a docházejí do římskokatolického společenství. Během komunismu byla totiž řeckokatolická církev postavena mimo zákon. V současnosti se církev z této rány stále ještě vzpamatovává. O duchovních a věřících řeckokatolické církve se hodláme v budoucnu zmínit podrobněji. Musíme dnes zmínit alespoň postavy tří řeckokatolických duchovních, kteří pro svou věrnost církvi v době komunismu byli mučeni a vězněni - a posléze i položili svůj život. Nyní jsou prohlášeni za blahoslavené. Jsou to Pavol Gojdič, Dominik Trčka a Vasil Hopko. Posledně jmenovaný byl internován v naší diecézi v oseckém klášteře. Mnoho Slováků přišlo do pohraničí za prací a s vidinou v lepší budoucnost. Bohužel, mnoho jich svou víru opustilo, když neviděli kolem sebe dobrý příklad. Ti, kteří vytrvali, jsou pro své kněze nositeli kontinuity víry a útěchy v těchto „Bohem opuštěných“ končinách.

**Zeptali jsme se, jak vidí rozdíl mezi církví zde a na Slovensku:
Anna Gregová – Vinařice**

Nelíbí se mi tu ti pohaní. Na Slovensku jsou lidé upřímnější. Jsou tam chudší, ale srdečnější, štedřejší. Tady spíš vládne peníze. Peníze, jenom peníze.

Je to velký rozdíl. Tady je hodně lidí zlých, ne všichni - ale hodně.

Pocházím od Košic a příbuzné mám v Popradu, Tatrách, Spišské Nové Vsi. Tam vám dají lidé i to poslední, jsou velmi pohostinní. Tady jsou jak jidáši... Bude to 50 let co jsem tu v Sudetech... Pracovala jsem na šachtě. V Mostě jsem měla sousedky velmi dobré. Navzájem jsme si pomáhaly. Jako jediná Slovenka jsem mezi ně zapadla, neuměla jsem pořádně česky, breptala jsem. Ale hezky mě tam přijaly. Teď žiju v Jirkově a je to horší, myslím tedy sousedské vztahy.

Už jsem si tu zvykla. Pán Bůh asi chce, abych tu byla. Chodím na návštěvy ke starým a nemocným. Důchodci tu v domovech jsou osamoceni, potřebují lásku, a tak jsem hodně času při nich. Na Slovensko mě to táhne, to je pravda. Zaplať Pán Bůh, už je teď atmosféra mezi lidmi lepší. Za komunismu to bylo hodně dusné.

Peter Kerak, jáhen – Semily

Pocházím od Žiliny. Na Slovensku je církev víc tradiční a početnější, tady je církev méně početná, ale kvalitnější. To znamená, že na Slovensku lidi chodí do kostela častokrát jen proto, aby je sousedé nepomluvili, že nechodí. Tady chodí lidé proto, že chodit chtějí - naopak sousedé si z nich dělají posměch. Takže v těchto dvou věcech vidím velký rozdíl: počet a kvalita. U nás na Slovensku je kvantita, ale kvalita někdy pokulhává...

Jana Macsodiová, kostelnice – Boleboř

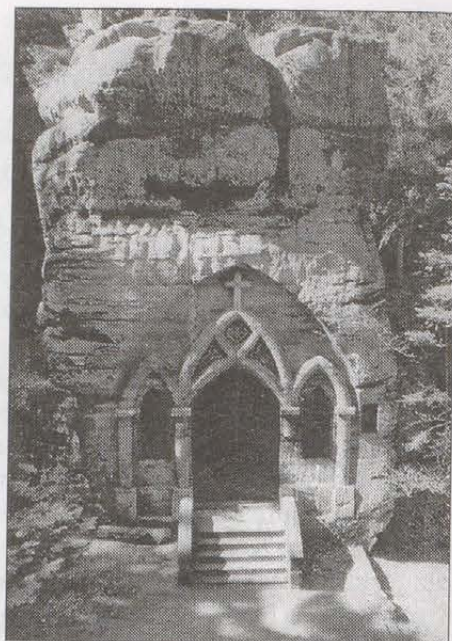
Pocházím ze Sihelného, okres Námestovo, Orava.

Přicházela jsem na brigády od roku 1965 do lesů Krušných hor a pak jsem se roku 1970 vdala sem do horské vesnice Boleboř.

Už jsem si na všechno zvykla.

Bylo veselejší na Slovensku, a lidé žili víc „po kope“. Byli víc věřící. V neděli do kostela. Tady jsou pohaní. Když jsme přišli ze Slovenska, tak jsme ani nevěděli, že existují lidé, kteří nevěří. Ptali jsme se, v co věří - odpovíděli, že věří jen v to, co snědí. Boha není vidět. Jídlo ano.

My se držíme víry. Teď máme v rodině na Slovensku synovce knězem (dominikánem). Moji kluci ministrovali odmalička tady v kostele. Ale nenapadlo by mě, že se budu jednou starat o oltář a kostel.

Pout' do podzemí

Pout' v jeskynní kapli Panny Marie Lurdské ve Svojkově u Sloupu v Č. bude letos opět 1. května (v pondělí) v 15 hodin.

Letošní pout' povede jako hlavní celebrant nynější litoměřický biskup Mons. Pavel Posad. Bude už čtvrtým biskupem, který zde bude sloužit tuto poutní mši.

Prvním květnem zahajujeme mariánský měsíc a po mši svaté vyprošujeme zvláštní požehnání pro celou přírodu, zvláště pro hory a skály, aby v nich lidé nacházeli osvěžení, posílili své zdraví a byli uchráněni každé nehody.

Počet poutníků při této slavnosti stoupl na 2-3 stovky. Cítí se zde jako posluchači Pána Ježíše, který též kázal v přírodě, na výšinách i v údolích.

Obec Svojkov se nachází v odrese Česká Lípa, mezi Sloupem v Čechách a obcí Zákupy. Od silnice vede značková stezka asi 10 min. hlubokým lesnatým údolím, lemovaným strmými pískovcovými skálami.

P. J. Pavlas

Poděkování

Děkuji mnohokrát otci Pavlu Jančíkovi za obětavou duchovní i lidskou péči při mém pobytu v nemocnici v Ústí nad Labem, daleko od domova a mých blízkých.

Květa Tučková, Jablonec n. N.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Jablonci n. N.

Pod Baštou 10, 466 01 Jablonec nad Nisou,
tel: 483 314 051; e-mail: jablonec@evangnet.cz; www.jablonec.evangnet.cz

si Vás dovoluje pozvat na vzdělávací seminář

„JSEM S TEBOU III“

Péče v rodině o těžce nemocného nebo umírajícího
Kudy vede cesta – cesta k sobě, k druhému, k Bohu

kteřý se koná ve dnech 28.–30. dubna 2006 ve Farním sboru ČCE Jablonec n. N.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ:

Mgr. MIROSLAV ERDINGER

PROGRAM:

PÁTEK 28.4.

18.30 příjezd, prezentace
19.00 pobožnost
19.30 zahájení, seznámení, cíle setkání

SOBOTA 29. 4.

8.30 pobožnost
9.00 téma: O VZTAZÍCH A KOMUNIKACI
10.30 přestávka
11.00 téma: O SOBĚ
12.30 oběd
14.00 téma: O DRUHÝCH
15.30 přestávka
16.00 téma: A CO KDYŽ TEN DRUHÝ ONEMOCNÍ ALZHEIMEROVOU CHOROBU?

17.30 večere

19.00 pobožnost
19.30 téma: O BOHU

NEDĚLE 30. 4.

9.30 BOHOSLUŽBY – káže přednášející
11.30 káva, čaj, odjezd

AKCE PROBÍHÁ ZA FINANČNÍ SPO-
LUÚČASTI MĚSTA v rámci projektu
Jablonec nad Nisou 2006

Centrum pro rodinu, občanské sdružení a Diecézní centrum pro rodinu biskupství litoměřického pořádají

Víkend pro otce s dospívajícím synem

Aneb: „Mnoho mužů má děti, ale málo dětí má otce!“

- Chcete prožít se svými otci víkend plný tajemství a společného chlapského dobrodružství?
- Vyzkoušet si jak se lze pohybovat v korunách stromů?
- Poznat jeden druhého, jak se vzájemně neznáte?
- Chcete vyjít na cestu, kterou kráčí muži?

Pak se společně přihlaste na tento víkend a můžete si vyzkoušet bubnování, střelení s lukou, rozdělat oheň bez pomoci civilizačních vymožeností a i jiné staré chlapské dovednosti, které patří po tisíciletí k mužskému rodu.

Jedinou podmínkou účasti je společná, dobrovolná účast otce a jednoho dospívajícího syna na celém programu víkendu (víkend není vhodný pro osoby závislé na alkoholu, drogách ani pro duševně nemocné).

Věk syna: 15–18 let v den konání (výjimky je nutné předjednat). Kdy: 22. 9.–24. 9. 2006. Kde: tábor Jana Amose Komenského, Běleč nad Orlicí (východní Čechy). S sebou nezapomeňte: spacáky, bubny, hudební nástroje, dobrý nůž a mužskou odvahu se smyslem pro dobrodružství. Cena víkendu pro oba je 1 200 Kč za celý pobyt i se stravou.

Víkend by měl tedy nejen posílit vztah otce a syna, ale měl by nám pomoci v navázání nového vztahu, který se nazývá chlapské přátelství.

Přihlášky a informace do 31.7.2006: František Růžička, Husitská 128/32, 417 41 Krupka, telefon: +420 602 28 25 20, 417 852 315

E-mail: FRANTISEK.RUZICKA@MUKRUPKA.CZ

křestní roušky z ručně malovaného hedvábí

Magdaléna Dařbujanová, Dis

hedvabim@volny.cz

tel.: 568 420 701

vybrat si můžete na www

volny.cz/hedvabim

- bílé hedvábí 45 x 45 cm • zlatý předtisk obrázku a biblického citátu vztahujícího se ke křtu
- obrázek je ručně vymalovaný (250,- Kč) nebo bez barvy (130,- Kč)
- lze připsat datum křtu a jméno dítěte
- zasílám na dobírku

„Amen, amen, pravím tobě, nenarodil-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božho. Co se narodilo z tého, je tého, co se narodilo z Duchu, je duch.“ Jan 3, 5-6

„Já jsem alfa i omega, počátek i konec. Tornu jako žitiz, dím nepř zedimno z pramenu vody.“

„Já jsem alfa i omega, počátek i konec. Tornu jako žitiz, dím nepř zedimno z pramenu vody.“

„Já jsem alfa i omega, počátek i konec. Tornu jako žitiz, dím nepř zedimno z pramenu vody.“

„Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás. Já jsem vinný kmen, vy jste mošt. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, mnohť oddělně.“ Jan 15, 4a-5

„Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás. Já jsem vinný kmen, vy jste mošt. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, mnohť oddělně.“ Jan 15, 4a-5

Kurs animátorů

4. setkání – 29. 4. 2006

Jednotlivá setkání kursu probíhají vždy v Litoměřicích v Diecézním domě kardinála Trochty. Program je vždy jednodenní v sobotu od 9.30 do 17.00. Možnost přijet už v pátek.

Témata:

Teologická část: Desatero 1.–5. přikázání

Katecheze: O smyslu bolesti a utrpení

Další termín je 17. 6. 2006

Bližší informace k pořádaným akcím:

Diecézní centrum pro mládež, Komenského 4, 412 01 Litoměřice, tel.: 416 738 065, mobil: 776 246 131, e-mail: dcm.ltm@centrum.cz

Připomínáme Den dětské scholy

DKC vás srdečně zve v sobotu 20. května 2006 na DEN DĚTSKÉ SCHOLY. Přihlásit se může dětská schola z litoměřické diecéze se třemi písněmi, jejichž texty vycházejí z Písma svatého.

Začínáme ve 13.30 hod. mší svatou, kterou bude celebrovat litoměřický biskup Mons. Pavel Posád.

Uzávěrka přihlášek je 10. května 2006. Diecézní katechetické centrum, Komenského 4, 412 01 Litoměřice, tel.: 416 738 072, e-mail: dkc.ltm@seznam.cz

Kurz aktivního rodičovství

Kurz pro ženy i muže na rodičovské dovolené, kteří chtějí chápat své rodičovství hlouběji.

Témata: Vývoj rodiny z historického hlediska, přínos mateřství pro rodinu, matku a její budoucí zaměstnání. Nácvik správné komunikace a naslouchání partnerovi a okolí. Rozdíly mezi mužem a ženou. Aktuální informace o trhu práce, o podnicích a firmách příznivých rodině.

Zahájení 18. dubna v Litoměřicích v prostorách diecézního domu, zakončení 13. června. Hlídkání dětí bude zajištěno.

Pořádá Centrum pro rodinu

Kontakty: Margita – 731 402 414, E-mail: santava@centrumprorodinu.cz, Iva – 731 158 924, E-mail: dcpr.ltm@tiscali.cz

Manželská setkání 2006

Litomyšl 22.7. – 29.7.2006

Podmínka účasti: společná, dobrovolná účast obou manželů (kurs není vhodný pro osoby závislé na alkoholu, drogách ani pro duševně nemocné)

Účastnické poplatky je třeba uhradit do 31. 5. 2006.

Vzhledem k ucelenosti programu nelze absolvovat jen část kursu. Přihlášku je potřeba v zájmu hladké organizace zaslat co nejrychleji na níže uvedenou adresu.

Tiskopis přihlášek a bližší informace: Iva a František Růžičkovi, Husitská 128/32, 417 41 Krupka 3, tel.: 417 852 315, mobil Iva: 731 158 924, e-mail: FRANTISEK.RUZICKA@MUKRUPKA.CZ

XXXIII. diecézní setkání mládeže

Motto: „Svítilnou mým nohám je tvé slovo a světlem na mé stezce.“ Ž 119, 105

Litoměřice 8. dubna 2006, začátek v 9.30 v kině Máj

Z programu: duchovní slovo otce biskupa Pavla, scénky, hosté (P. Beno Beneš, manželé Srbovi, Petr Matula...), netradiční prožití modlitby, oběd... Odpoledne možnost svátosti smíření, soukromé adorace.

Pro zájemce fotbal, softtenis, ringo...

Ve 14.30 v katedrále mše svatá s otcem biskupem Pavlem, při níž bude křížová cesta v podání Miroslava Částka.

Vezměte si s sebou Bibli. Možnost přijet už v pátek a zůstat do neděle. Bližší informace: DCM, Komenského 4, Litoměřice 412 01, tel.: 416 738 065, 776 246 131, e-mail: dcm.ltm@centrum.cz

II. PĚŠÍ POUŤ Z PRAHY DO JENÍKOVA

24. – 28.5.2006

„Můj duch jása v Bohu mém Spasiteli“ Lk 1,47

Fatym Vranov nad Dyjí a poutní bratrstvo Vás srdečně zvou na pouť na místo, které je spojeno s mariánskou úctou.

Začátek je ve středu 24.5.2006 v 19 hod. u chrámu sv. Víta v Praze

- úvodní mariánská pobožnost
- putování do Strahovského kláštera, kde bude nocleh

čtvrtek 25.5.:

- v 7 hod. zahájení u hrobu sv. Norberta na Strahově, pak pěší putování
- nocleh v obci Nelahozeves (cca 30 km)

pátek 26.5. odchod v 7 hod., nocleh v obci Libochovice (cca 30 km)

sobota 27.5. odchod v 7 hod., nocleh v obci Kostomlaty (cca 30 km)

neděle 28.5.:

- odchod v 7:30
- v cca 11 hod. poutní mše svatá v Jeníkově
- oběd + zakončení

Dopravu zpět si zajišťuje každý sám (vlakové nádraží cca 2 km, autobusové nádraží Teplice cca 4 km od Jeníkova)

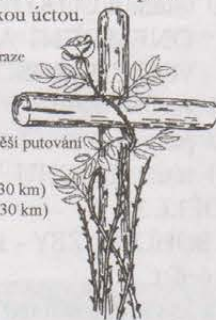
S sebou: ruzenec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na 4 dny (po cestě je možno dokoupit)

Zápisné na převoz zavazadel a nocleh: 100 Kč

Ubytování je vždy pod střechem na vlastní karimatce ve svém spacáku. Duchovní program během pouti je zajištěn. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo.

K pouti je možno se kdekoli připojit.

Přihlásit se můžete na farním úřadě Vranov nad Dyjí osobně nebo na tel. 515 296 384 nebo e-mailem na: vranov@fatym.com

Setkání čtenářů Zdislavy

Biskupství litoměřické vás zve na setkání čtenářů, příznivců a přispěvatelů Zdislavy u příležitosti 10 let existence tohoto časopisu. Setkání se uskuteční v Litoměřicích v sobotu 29. dubna na biskupství. Na programu bude setkání s otcem biskupem a s redaktory Zdislavy, mše svatá, diskuse o budoucnosti časopisu, oběd a volná debata. Bližší informace získáte u svých duchovních.

Týden vypnuté televize

„Vypněte televizi, zapněte život!“ Těmito slovy vyhlásilo americké hnutí „TV-Turnoff Network“ (volně přeloženo Síť vypnuté televize) poslední letošní dubnový týden (24. až 30. dubna) za Týden vypnuté televize. Když se jej rozhodnete zúčastnit, získáte čas na mnoho zajímavého a užitečného.

Proč celý týden vůbec nezapínat televizi?

Průměrný divák (řekněme 2 hodiny denně) ušetří bez televize za týden 14 hodin. To je docela slušná porce času.

Jak to prakticky udělat?

Nestyďte se pomoci si nějakým „trikem“ – uložit televizi do skříně nebo do sklepa, nebo aspoň vytáhnout anténu a přívodní šňůru. Nebo se vsadit s rodinou, že kdo to nevydrží a televizi zapne, bude měsíc umývat nádobí. Raději se vyhybejte „blízkému pokušení“ a nelistujte programy televize, ani se nedívejte předem na to, „o co přijdete“.

Jak to celé ještě vylepšit?

Jděte do toho s rodinou nebo se známými. Ve dvou se to lépe táhne. Nebo to rozjeďte ještě více, udělejte a vyvěste plakáty, dejte o tom vědět ve škole, v knihovně, zájmovém kroužku, nebo i v místním tisku či televizi. Určitě se někdo přidá a poznáte při tom spoustu zajímavých lidí.

A nakonec...

...oslavte to! Můžete být velkorysí, protože jste v uplynulém týdnu ušetřili za elektřinu, v příštím týdnu ušetříte za zbytečnosti z reklam, které jste neviděli, a hlavně jste získali kus života pro sebe navíc.

BEZ TELEVIZE

HNUTÍ ZA ZÁBAVNĚJŠÍ ŽIVOT

vypněte televizi
zapněte život

WWW.BEZTELEVIZE.ORG

Farnost Sv. Jana Křtitele Liberec-Rochlice pořádá zájezd

25. 4. – 2. 5. 2006

MARIAZELLE – MEDJUGORJE

Cena: jízdné 2 000 Kč, ubytování 27,50 €. Duchovní vedení P. Josef Faltejsk, P. Cherubín Kuczowicz OFM
Odjezd 25. dubna 2006 z Liberce Fügnerova ul. stanoviště MHD směr Praha v 7,00 hod. Cestou zastávka v největším mariánském poutním místě Rakouska Mariazelle (česká mše svatá). Příjezd do Medjugorije 26. 4. 2006. Program v Medjugoriji tlumočí pí. Olga Merkovičová. Výstup na Križevac, Podbrdo, každodenní česká mše svatá, beseda s P. Jožo Zovkem, návštěva oázy míru, komunity narkomanů, vizionářů, P. Marie na Tihalině a vodopádů na řece Kravici. Ubytování u centra Verité.

Poutní zájezd se uskuteční pod vedením P. Cherubína Kuczowicze OFM a P. Josefa Faltejska

Přihlášky a informace: I. Lanková, tel: 485 152 702, 731563604

Pojištění si hradí každý sám. Stravování z vlastních zdrojů. Vezměte s sebou: platný cestovní pas, kancionál, růženec, plavky. Nezapomeňte na léky, které berete.

Turnaj ve stolním fotbálku

OREL ZVE VŠECHNY ZÁJEMCE k účasti na Turnaji Orla župy sv. Zdislavy ve stolním fotbale - Jablonec nad Nisou, sobota 22. 4. 2006 od 9 hodin na římskokatolické faře: Horní nám. 12.

Dvoučlenná družstva, do 15 a nad 15 let, startovné 50 Kč na družstvo. Přihlášky: do středy 12.04.2006 nejlépe na email: orel.jablonec@seznam.cz, nebo na tel. číslo 737 315 868, nebo 607 789 641).

Kapličky a křížky

Drobné památky a místní komunita

Datum konání: 13. – 14. 5. 2006, muzeum v České Lípě
Setkání přátel drobných sakrálních památek. Více na adrese <http://kaplicky.unas.cz>. Pořádá Jarmila Štogrová a občanské sdružení Drobné památky severních Čech ve spolupráci s Vlastivědným muzeem a galerií Česká Lípa. Je to 3. setkání, předchozí se konalo v Praze a ve Vlašimích s tématem dokumentace, zaměřování a evidence.

Kontaktní e-mail: homobonus@seznam.cz

Setkání laických studentů a absolventů teologických fakult a aktivních laiků

Změna termínu uvedeného v Pastoračním plánu Litoměřické diecéze! Nový termín je sobota 22. dubna 2006 v Litoměřicích

Diecézní pastorační středisko, Komenského 4, 412 01 Litoměřice, tel.: 416 738 036, e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz, web: www.pastoracni-ltm.cz

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce

ce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím Internetu nebo skrze satelit.

Jestliže máte zájem dostávat podrobný program vysílání Proglasu přímo do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

V rámci čtení na pokračování uvádí Proglas až do Velkého pátku - 14. dubna - nastudování knihy Otec Arsenij: příběhy o pronásledovaných pravoslavných křesťanech v Sovětském svazu. Připravil a čte Libor Raclavský. Četbu naladíte vždy od pondělí do pátku v 11.05, s reprízou ve 21.30.

Univerzita Palackého v Olomouci slaví v letošním roce 60. výročí znovuotevření po druhé světové válce. O historii této vysoké školy, oslavách, významných osobnostech i současných aktivitách hovoříme v pořadu z cyklu Živý kraj ve středu 5. dubna od 22 hodin. (Repríza zazní v pondělí 10. dubna v 9.30.)

Péče o nemohoucího blízkého člověka může být pro mnohé z nás velkou výzvou - možná i takovou, se kterou se neumíme vyrovnat. O svých zkušenostech v této oblasti se přijde do Magazínu podělit Anna Macková a zástupce sdružení křesťanské pomoci Betánie, které nabízí pečovatelskou a ošetrovatelskou službu. Poslouchejte ve středu 5. dubna od 9.30.

O Duchu svatém je řečeno v Bibli, že vane kam chce. Pán Ježíš poslal své učedníky do světa, poslal je zvěstovat evangelium o blízkosti Božího království. Jak tuto zvěst nedegradovat na budování křesťanských ghett a beden bez oken a dveří? Poslouchejte magazín TWR Na sobotní frekvenci Proglasu v sobotu 8. dubna od 8 hodin ráno. Vlastimil Kolegar bude klást otázky Michalu Malinovi, vedoucímu občanského sdružení Image33.

Ve středu 12. dubna přináší relace Živý kraj pořad z Litoměřic. Ve 22 hodin se můžete setkat s Petrou Bímovou, zaměstnankyní Charity Lovosice, a dozvědět se více o jejím působení mezi romskými dětmi na východním Slovensku.

Dny Svatého týdne a velikonočního oktávu se ve vysílání Proglasu ponosou ve znamení ztišení i velikonoční radosti. Pro všechny, kdo se nemohou zúčastnit obřadů velikonočního třídění, nabízíme přímé přenosy.

Velkopáteční obřady (14. dubna) slavíme společně s farníky kostela svatého Augustina v Brně - začátek v 18 hodin. Vigílii Bílé soboty (15. dubna) prožijeme díky přímému přenosu z kostela svatého Tomáš v Brně od 21 hodin. O Božím hodě velikonočním (16. dubna) se v 9 hodin přeneseme do kostela svatého Jakuba Staršího v Kostelci na Hané a nebude chybět ani tradiční papežské požehnání městu a světu - Urbi et Orbi - od 11.55. V pondělí velikonočního oktávu (17. dubna) začíná bohoslužba v 9 hodin dopoledne - opět nabídneme přenos z chrámu svatého Augustina v Brně.

Ve Svatém týdnu uslyšíte myšlenky na den z úst umělců - herců, filmařů, výtvarníků a dalších.

V době velikonočního tridua se rozšíří také nabídka duchovní hudby, připraveny jsou i některé novinky. Na Zelený čtvrtek se můžete zaposlouchat nově do skladby Orlanda di Lassa Pláč svatého Petra. Matoušovy pašije Georga Philippa Telemana znějí na rozhlasových vlnách o Velkém pátku. Missa paschalis - proprium k Zmrtvýchvstání Páně z pera Heinricha Isaaca - vás chce potěšit v neděli Vzkříšení.

PhDr. Libor Jan bude hostem dubnového vydání měsíčníku Ondřeje Krajtla Nahlížení. V pondělí 24. dubna s ním po 22. hodině rozmlouvá na téma Dědictví středověku.

Co víte o církvi na Slovensku?

1. Který svatý je hlavním patronem Slovenska?

- A) svatý Josef B) Panna Maria Bolestná
C) svatí Cyril a Metoděj D) svatý Štěpán

2. Kdo je současným předsedou Konference biskupů Slovenska?

- A) Mons. Tondra (Spiš) B) Mons. Sokol (Bratislava) C) J.Em. kardinál Korec (emer.)
D) Mons. Hirka (emer.)

3. Které město bylo již roku 880 povýšeno na biskupské, v souvislosti s cyrilometodějskou misí?

- A) Praha B) Olomouc C) Bratislava D) Nitra

4. Jediná ze slovenských diecézí má za patrona českého světce - Jana Nepomuckého. Je to diecéze:

- A) Bratislavsko-Trnavská B) Nitrianská
C) Rožňavská D) Banskobystrická

5. Na Slovensku je početná také katolická církev východního obřadu - „Grékokatolíci“. Ti mají dvě biskupská města, jsou to:

- A) Bratislava a Košice B) Prešov a Košice
C) Bratislava a Prešov D) Trnava a Prešov

6. Papež Jan Pavel II. navštívil v roce 1995 nejvýznamnější slovenské poutní místo:

- A) Mariánská hora v Levoči B) Šaštín
C) Turzovka D) Litmanová

Správné odpovědi: 1B, 2A, 3D, 4C, 5B, 6A

Křížovka

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

1. rychlostní stupně 2. nečistý 3. obyvatel Ilavy 4. ozbrojené složky 5. ekologický plyn 6. zprávy 7. zasněžený člověk 8. hloupost 9. slovensky „o střevo“ 10. dni 11. celovat

Strážce Doupovských hor

Poutní kaple Panny Marie Pomocné na Vintířovském vrchu

Vintířovská madona

Na východním okraji Doupovských hor, jen 4 km od známého vojenského prostoru Hradiště, se tyčí nevysoký kopec se zřetelnou siluetou poutního kostela Panny Marie. Od kostela jižně navazuje zámecký park s 200 let starými vzácnými stromy a dovede poutníka až ke dvěma zámčkům ve vsi Vintířov.

Historie poutního místa začíná v roce 1685, kdy hraběnka Losynthalová založila na Vintířovském vrchu malou kapli. Zvětšena byla v letech 1725–1727 stavitelem Antonínem Jentschem ze Žatce, především jako projev díky za překonání moru a uzdravení syna. Z kronik víme, že 8. července 1781 během pouti vyhořela kaple po úderu blesku.

Jiné – horší neštěstí – ji stihlo roku 1786, kdy příkazem císaře Josefa II. byla oficiálně zrušena a uzavřena. Tehdy byla zrušena asi polovina klášterů, jmění konfiskováno a zřízen náboženský fond. Majetek kaple v hodnotě 23.027 zlatých 75 krejcarů byl předán náboženskému fondu. Oltářní obraz Panny Marie byl odvezen do děkanského kostela v Radonicích, dva větší zvony do Kryštofových Hamrů. Malý zvon byl prodán obci Miřetice. Žatecký krajský komisař Menshengen rozhodl, že zbytek zařízení kaple dostane správce panství Poláky Karel Prücker pro kostel v Dolanech jako demolicí. Dolanští si odvezli mramorový oltář, podlahy, dveře a kamenné kvádry. Mohutný zbytek zdí tam zůstal a nepřestával vyvolávat v lidech z okolí touhu po obnově poutního místa.

Pán Vintířova Veriand Windischgrätz v té době pomýšlel na to, že zbytek kaple nechá přestavět na letohrádek s výhledem do kraje. Pod dojmem zájmu lidí z okolí však od svého úmyslu upustil a 16. srpna 1832 vyhlásil plán na obnovu poutní kaple.

Úsilí všech zainteresovaných vyvrcholilo 14. července 1833, když po mnohém odříkání mohla být znovu vysvěcena obnovená kaple Panny Marie. Tehdy začíná nejslavnější etapa kaple – tradice slavných vintířovských poutí. Jako poutní místo sloužila pak kaple přes sto let. Vždy o první neděli v červenci směřovaly zástupy lidí ze všech stran a procesí z Maštova, Turče a Uhošťan. V mašťovském procesí šly dívky zahalené do černého na znamení smutku z obětí moru. Po mši se vracely v bílém. Kolorit poutí pak vytvářeli kramáři a obchodníci, kteří rozložili své krámky z návsi až nahoru ke kapli.

Poslední pouť zde byla roku 1960. Po 33 letech úpadku a devastace začala obec Radonice s pomocí mnoha partnerů, mezi nimi i Evropské unie, opravovat poutní

místo. Roku 2003 kaple začíná sloužit jako koncertní síň, galerie a lapidárium. Na celém návrší je rozmístěn soubor novodobých soch od sochaře R. Křeliny (nejvýznamnější je tzv. „Vintířovská madona“ přímo před kostelem).

Začala novodobá tradice. Doufejme, že ta poněkud slavnější.

Duchovní správce P. Josef Čermák k současnosti kostela:

„V roce 2005 požádala Obec Radonice o znovuvysvěcení poutní kaple. V neděli 3. července 2005 přijel generální vikář Mons. Karel Havelka a kapli Panny Marie Pomocné vysvětil. Také posvětil kopii poutního obrazu Panny Marie (od M.Svobodové) a triptych, znázorňující Narození, Ukřižování a Vzkříšení Páně (od V. Valeše). Poutní kaple se tak stala významným místem setkání těch obyvatel, kteří zde žijí nyní, s těmi, kteří zde žili před válkou.

Letos v lednu zde sloužil mši svatou kaplan žateckého vojenského útvaru – za slovenské vojáky, kteří zemřeli při leteckém neštěstí. Při bohoslužbě zazpívali gregoriánský chorál řeholníci ze strahovského kláštera v Praze. Zúčastnili se vojáci a také místní občané z Radonic a okolí. Poutní mše svatá bude letos sloužena, dá-li Bůh, v neděli 2. července v 10 hod. dopoledne.

Vintířovský vrch s kaplí Panny Marie Pomocné je krásným místem, přijďte se o tom osobně přesvědčit. Jste srdečně zváni!“

IZAJÁŠ – posel Boží spásy a nového stvoření

Posledních 11 kapitol Izajášovy prorocké knihy patrně pochází z období po návratu z Babylónského zajetí, zdá se, že nejspíše z 6. stol. př. Kr. Prorok, který své poselství chápe jako pokračování Izajášova kázání, bývá nazýván „Tritoizajášem“, tedy „třetím Izajášem“. Celá tato část má svou pevnou strukturu a především dynamické stupňování.

Prorok začíná popisem smutného náboženského i společenského života svého národa, pokračuje ohlášením Božího očištného soudu a nakonec jásavě zpívá o spásě, která přijde tak nečekaným a zcela proměňujícím způsobem, že se dá nejlépe přirovnat k úplně novému stvoření poté, co staré stvoření bylo lidským hříchem proměněno v trosky.

Odhalení a pojmenování současných zlořádů

Podobně jako všichni ostatní proroci, i „Tritoizajáš“ nehledí na povrch skutečnosti, ale jeho pohled se upírá ke kořenům, základům a pravým důvodům toho, co se právě děje. To je jedna z podstatných známek prorockého poselství, která potvrzuje jejich vedení a obdarování samotným Hospodinem, který podobně „nehledí na tvář a postavu, ale především na srdce...“. Mnozí lidé jeho doby si těž uvědomovali, jak špatný a nedostatečný je jejich společenský, ekonomický a mravní život, nicméně málokdo z nich jde dál a hloub, a tak nakonec obviňují Hospodina, že se o ně nestará, že mlčí k jejich modlitbám, že je nechrání a nepomáhá jim. Prorok však nevidí špatnou situaci jako nějaké nutné, osudové zlo, které s železnou tvrdostí drtí všechny – vinné i nevinné.

Kde tedy vidí kořen současného zla? Ve dvou od sebe neodlučitelných postojích a vztazích každého lidského postoje: ve vztahu člověka k člověku a ve vztahu člověka k Bohu. První vztah u svých současníků prorok obviňuje ze společenské nespravedlnosti, sobeckého prosazování silnějších na úkor slabších, povyšování se mocných nad společensky znevýhodňovanými,

zneužívání chudých k dalšímu obohacování bohatých, bezohlednost, tvrdost a lhostejnost jedněch k druhým. Hned na to následuje vyjmenování zlořádů v životě náboženském: mravní nečistota, která se především projevuje hověním pohanskému uctívání plodnosti a s tím spojenou sexuální nevázaností, porušování svátečního dne kvůli čistě zistným zájmům, povrchní formalismus při bohoslužbách, které již nejsou radostným a vděčným setkáním s Bohem jako s otcem, ale jen

jakýmsi plněním povinnosti, případně pouhým prostředkem k vyplnění přednesených proseb. Vše pak shrnuje do jediného slova, které se u všech proroků nejčastěji opakuje: modloslužba. Člověk přestává poslušně a pokorně sloužit Bohu, ale naopak ve svém náboženském projevu hledá jen sebe a nakonec se klaní především svému sobectví. „Právo je potlačeno, spravedlnost stojí nečinně v dáli, pravda unaveně a bezmocně klopýtá po náměstích, dobro stojí za zavřenými dveřmi a nemůže vstoupit“ prohlašuje prorok.

Hospodinův soud: veškerá lidská snaha má opačný než očekávaný výsledek

Lidé se postí a jako odpověď slyší hrobové ticho, modlí se a prosí a zdá se jim, že mluví do němého neprodyšné zdi – Hospodin mlčí, účastní se často bohoslužeb a jejich problémy se oproti jejich očekávání prohlubují, snaží se něco vybudovat a výsledek jejich námahy je ještě větší bída, všemi silami se brání ekonomické chudobě a stagnaci a situace se stále zhoršuje. Prorok

tento podivný jev ve společnosti popisuje výstižnými obrazy: Lidé „sedí na vejcích a nakonec vysedí baziliška“, „chtějí se zahalit ochranným pláštěm, ale zjišťují, že uvíznou v smrtonosné pavučině“, „po noci čekají rozbřesk a v čas dne přichází ještě hlubší temnota“.

Prorok v tomto nelogickém dění nevidí na rozdíl od mnohých jiných slabost, pasivitu či mlčení Hospodina, ale jasný projev, že kořen, motiv veškeré činnosti je nemocný a prohnitý. „Podle plodů poznáte dobro díla“ říká o několik století později Ježíš. Neúspěch v budování pokojného, bezpečného, jednotného, spravedlivého a bohatého světa je zapříčiněn ne nedostatečnou činností, ale špatnými pohnutkami této činnosti. Lidská snaha a práce je motivována sobectvím a pýchou, namísto obětavé lásky a pokorné, ke druhým citlivé služby Hospodinu.

Spása v novém stvoření

Přes všechnu ubohost, neupřímnost, úzkoprsé sobectví a nevěrnost lidu, přes všechny projevy bídy ve společenské a ekonomické situaci národa, se prorok neubrání mocné síle naděje, která se v Bohu otevírá. Nechme nyní plně promluvit jeho, neboť jeho krásná a výrazná slova se nedají popsat výstižnějším způsobem: „Přijde k tobě bohatství pronárodů, jako hučící moře tě zahrne svými dary, až to spatříš, rozzáříš se, tvé ustrašené srdce se radostně rozbuší. ...Své hradby budeš nazývat „Spása“ a své brány „Chvála“. ...Jako se mladík žení s pannou, tak se tví synové ožení s tebou. A jako se ženich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselit z tebe. ...Budete sát potěšení z prsů slávy Siónské Dcery (nového Jeruzaléma), budete nošeni v náručí, hýčkáni na kolenou, jako když utěšuje matka, tak vás budu těšit. ...Přivedu k vám pokoj jako řeku a jako rozvodněný potok slávu národů.“

Nepodobá se celé toto poselství poslední části Izajáše v něčem i našemu modernímu světu?